

c. m. van den berg-akkerman

het rode lichtje

Het rode lichtje

C. M. van den Berg-Akkerman

Het rode lichtje

*Illustraties en omslag van
Geeske van Tienhoven*

TWEEDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B. V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4412 4

Inhoud

Hoofdstuk 1	Een goede inval	7
Hoofdstuk 2	Voorspel	16
Hoofdstuk 3	De dag bij de jarige	22
Hoofdstuk 4	Jaloezie is een lelijke eigenschap	30
Hoofdstuk 5	Op school	36
Hoofdstuk 6	Naspel	41
Hoofdstuk 7	Een blijde dag	46
Hoofdstuk 8	Het ongeluk	51
Hoofdstuk 9	Rieke	60
Hoofdstuk 10	Ellen	67
Hoofdstuk 11	Bij Anneke	78
Hoofdstuk 12	Een zondag met zang	85

1 EEN GOEDE INVAL

Ellen zit alleen in de kamer. Ze heeft haar spaarpot omgekeerd op de tafel en zit ijverig haar geld te tellen.

Eén, twee, drie . . . vijf kwartjes en een paar gulden, wat dubbeltjes en kopergeld, dat is de hele inhoud. Een aardig bedrag zo te zien, maar of het genoeg is voor haar plan, dat betwijfelt ze.

„Moeder!” roept ze ineens.

„Ja, wat heb je?” informeert haar moeder vanuit de keuken.

„Mag ik van mijn spaargeld een cadeau voor opa kopen, voor morgen voor zijn verjaardag?”

„Hoezo jij alleen?”

„O eh . . . ik heb kort geleden opa's pijp gebroken. 't Was een ongeluk, hoor, opa was niet boos, maar nu zou ik hem toch graag een nieuwe geven,” zegt Ellen blozend.

„Nou, als 't zo ligt, dan moet je het maar doen. Denk je dat je geld genoeg hebt?”

„Dat weet ik niet, dat zie ik wel in de winkel,” aarzelt Ellen nog eens tellend. „'k Heb bijna zeven gulden.”

„Dat is aardig wat. Nou, als je tekort komt, dan kom je maar terug en dan praten we samen nog wel.”

„Goed, tot straks, moeder, ik ga meteen,” besluit ze spontaan.

Ze huppelt spelend over de weg en neuriet een versje. Ze zingt altijd zo verschrikkelijk graag en fluiten, ja, dat doet ze soms ook, ze is nu eenmaal altijd vrolijk. Zo is ze al gauw in de Hoogstraat en daar zijn een heleboel winkels. Voor een sigarenwinkel staat ze stil, in de etalage liggen pijpen, dus die verkopen ze gelukkig ook,

daar kan ze best naar binnen gaan.

Ringgg, doet een winkelbel ergens. Rustig wacht ze voor de toonbank tot er iemand komt om haar te helpen. Maar het duurt nogal lang, nieuwsgierig kijkt ze intussen rond, het is een knus winkeltje, niet groot, maar erg gezellig.

Op de toonbank staat een lange pijp met bovenaan een vlammetje. Onder dat vlammetje zit een kraantje, daar kun je zeker aan draaien. Ellen bekijkt het nieuwsgierig en dan gaat haar hand omhoog, bijna vanzelf draait ze de knop om zodat de vlam snel opblaait . . . Ze schrikt ervan, maar nog meer van een harde stem die driftig roept: „Zeg, wat moet dat daar! Wil je met je vingers wel eens gauw van mijn spullen afblijven!”

„Ja . . . ja meneer,” stamelt ze geschrokken.

Twee boze ogen zien haar aan vanachter de toonbank.

„Vingertjes thuis houden, meisje,” zegt de winkelier bars. „Kom je om iets te kopen, zeg op dan wat.”

„Ik wil een pijp,” zegt Ellen nu heel bedeesd.

„Om bellen te blazen?”

„Nee natuurlijk niet,” zegt Ellen minachtend. „Ik blaas geen bellen meer. Ik wil een pijp voor mijn opa!”

„O, nou zoek maar uit, hier in de vitrine liggen er genoeg. Dure en goedkope, je kijkt maar of er wat bij is, ik weet niet hoeveel geld je hebt.”

Ellen kijkt en wijst een mooie aan: „Die,” zegt ze zonder aarzelen, maar als ze het prijskaartje omkeert, ziet ze meteen dat ze geen geld genoeg heeft.

Wat nu te doen . . .

„Moet ik die inpakken?” vraagt de winkelier.

„Ja, maar 'k heb . . . 'k heb iets te weinig bij me, ik kom zo terug, even wat meer geld halen. Hier is vast wat ik heb, de rest komt straks, is dat goed, meneer?”

„Zeker jongedame, tot zometeen dan, ik leg hem vast apart,” belooft de winkelier.

Dan staat Ellen buiten. Moeder zal best het geld geven als ze erom vraagt, maar dat vindt ze helemaal niet leuk. Ze wil opa een cadeau geven van haar eigen geld. Zal ze hem omruilen voor een goedkopere? Nee, maar wat dan?

Ze piekert even, dan maakt ze een luchtsprong van plezier om het knalgoede idee dat ze krijgt. Zelf verdienen wil ze!

Ze heeft een reuze plan. Een eind verderop is het station, daar gaat ze naar toe, en als er een trein binnenkomt, gaat zij bij de uitgang staan en dan vraagt ze doodgewoon of ze een koffer mag dragen. Daar kun je geld mee verdienen, dat weet ze. Op een drafje loopt ze naar het station en daar posteert ze zich bij de uitgang. Lang wachten hoeft ze heus niet, want er komen dikwijls genoeg treinen aan. Best wel lollig om zo iets te proberen, denkt ze vrolijk. Als ze maar vragen durft! Met spanning kijkt ze uit naar de eerste trein, die kort daarop aankomt. Er stappen flink veel mensen uit, ziet Ellen. Nu kiezen! Die mevrouw daar!

„Wil ik uw koffer dragen, mevrouw?” vraagt ze haastig.

„Nee, dat doe ik zelf wel,” antwoordt de vreemde mevrouw koel.

„Niet nodig!” snauwt een andere bits.

Daar achteraan dat oude dametje dan, denkt ze nog.

Vlug schiet ze op haar af: „Mevrouw, zal ik uw koffer dragen?” hijgt ze opgewonden.

„Jij? Wie ben je, meisje?” aarzelt het vrouwtje vriendelijk. „Zou jij dat wel kunnen, denk je?”

„O ja, dat kan ik best, geeft u gerust maar hier, dan breng ik u wel waar u wezen moet, mevrouw, ik ben sterk genoeg dat zult u zien,” praat Ellen druk.

„Goed dan, je mag het proberen,” zegt de oude mevrouw.

Ellen pakt dadelijk de koffer over en tippelt met kleine stapjes naast haar mee: „Hij is helemaal niet zwaar!” lacht ze vrolijk.

„O nee? Je bent geloof ik een pittig meisje. Hoeveel koffers heb je vandaag al gedragen?”

„Geeneen, dat is de eerste!”

„Zo zo, dus ik ben je eerste klant vandaag?”

„Ja mevrouw.”

„Wil je geld verdienen?”

„Ja.”

„Waarvoor? Om te versnoepen?”

„Nee hoor,” zegt Ellen verontwaardigd. „Ik spaar gewoon om een cadeau te kopen voor iemand.”

„Dat is een leuk idee, je bent een handig ding,” lacht de oude mevrouw. „Ik mag die bijdehandjes wel. Lopen we niet te hard voor je?”

„O nee, ik kan best.”

„Hoe heet je?”

„Ellen Vollering.”

„Zo Ellen, ik moet naar de Beethovenlaan, die weet je, hè?”

„Natuurlijk, u zei het daarnet al, helemaal niet ver, hoor,” vertelt Ellen eenvoudig.

„Voor mij ver genoeg kind,” zegt de dame kortademig. „Mijn dochter weet niet dat ik kom, anders had ze me wel afgehaald met de auto, maar eh . . . ik wil haar verrassen, wat zal ze kijken straks als ik ineens voor haar sta.”

„Dat zal best,” zegt Ellen opgewekt. Het koffertje van die mevrouw is een dingetje van niks en het is wel leuk om haar weg te brengen. Gelukkig dat haar dochter het niet weet, denkt ze ondeugend, anders had zij deze kans gemist om wat te verdienen. Over en weer praten ze nog wat, maar dan zijn ze toch waar ze wezen moeten. „Hoeveel geld krijg je van me?” vraagt de oude mevrouw als ze voor het huis van haar dochter staat.

„Wat u me geven wil is goed,” zegt Ellen verlegen, niet gewend om geld te vragen.

Dan diept mevrouw een gulden op uit haar portemonnee.

„Is dat genoeg?” vraagt ze lachend.

„Veel te veel,” protesteert Ellen.

„Nee, dat is voor jou, dat wil ik je geven, hoor!”

„Dank u wel!” juicht Ellen verrast.

„Dag Ellen, veel succes verder met de koffers,” lacht mevrouw.

„Honderd maal bedankt, maar 't is veel te veel,” zegt Ellen nogmaals blozend, terwijl ze aarzelend blijft staan. Doch dan gaat de voordeur van het huis open, verraste uitroepen klinken, omhelzingen volgen en vlugge handen nemen de koffer op die nog buiten staat en sluiten de deur voor Ellens neus toe . . . Einde van het eerste bedrijf, denkt Ellen grappig, terwijl ze het meteen op een lopen zet.

Nu naar de winkel, is me dat even wat! Daar verdient ze zo maar een gulden, houdt ze nog geld over als ze de pijp betaald heeft, ha ha!

In de sigarenwinkel staat de winkelier. 't Lijkt wel of hij op haar staat te wachten, maar dat is natuurlijk niet zo.

„Alsjeblieft, meisje, hier is de pijp. Ik heb hem keurig in vloei-papier gepakt. Is het voor een verjaardag?”

„Ja meneer.”

„Nou, dan komt er nog een mooi zegeltje op met „Hartelijk gefeliciteerd”, zie je? Is dat naar je zin?”

„Ja, welbedankt, zo is 't mooi,” zegt Ellen en dan wil ze maar vlug weer weg, want ze schaamt zich nog een beetje om dat standje.

De winkelier is echter niet boos meer, hij geeft haar een pakje kauwgom. „Hier, jij ook wat,” zegt hij gemoedelijk. „Maar denk erom, van vuur moet je altijd afblijven, hoor!”

Ellen lacht en grist gauw het wisselgeld van de toonbank, waarna ze haastig de benen neemt. Nu naar moeder, die zal ook niet weten waar ze blijft, herinnert ze zich opeens. Daar ging ze even een cadeautje kopen en blijft ze een halve middag weg, nota bene! Ze zal wel zeggen . . .

„Ben je daar eindelijk!” roept moeder verbaasd als ze binnenkomt.

„Ja! Daar ben ik! Dag opa, u hier?” vraagt ze meteen, als ze hem bij moeder in de kamer vindt.

„Dag Ellen,” groet opa kalm.

„Moest die winkel waar je geweest bent, nog gebouwd worden?”
plaagt moeder verder.

„Ach, ik vertel toch niks, later mag u weten hoe het komt dat ik zo lang weg bleef,” vertelt Ellen geheimzinning. „Ik heb zoiets leuks beleefd, nee, ik . . . nee, nee, nee, ik zeg niks!”

„Goed, dat komt later dus wel, maar wat denk jij dat opa komt doen, Ellen?”

„Dat weet ik niet, opa komt toch wel meer zo maar.”

„Daar heb je gelijk in, maar deze keer komt opa echt met een doel. ’t Is morgen een erge drukke dag voor oma, dat begrijp je; nu wil oma graag dat jij of Rieke komt helpen, de hele dag natuurlijk. Nou, dat komt opa vragen, snap je?”

„O enig, laat mij gaan, dat vind ik zo leuk,” bedelt Ellen.

„En Rieke dan?”

„Die moet nog naar school, ik heb vrij, dat weet u. Opa, mag ik?”

„Dat moet je moeder maar uitmaken.”

„Nou goed, deze keer jij dan maar.”

„Hè ja,” lacht Ellen uitgelaten. Ze is dolgraag bij haar oma en heus niet alleen omdat opa morgen jarig is, maar ’t is daar zo oergezellig in huis, dat ze er steeds graag komt.

„Maak je dan nu maar gereed, om met opa mee te gaan.”

„Slaap ik vannacht daar?”

„Als je je ogen dicht doet, ja, dan wel,” lacht haar moeder.

„O heerlijk, wat leuk, ik ga me vlug klaarmaken.”

„Denk erom dat je een schone jurk meeneemt.”

„Ja en m’n pyjama natuurlijk, tandenborstel . . .”

„En een schortje,” vult haar moeder aan. „Je moet afwassen in de keuken en dan houd je je jurk schoon.”

Ellen rent door het huis. Ze pakt een tas en stopt er alles in wat ze denkt nodig te hebben. Vooral ’t cadeau niet vergeten, denkt ze nog. Ze is vlugger klaar dan opa, die achter een kopje koffie nog een gezellig babbeltje met moeder houdt en niet zoveel haast

schijnt te hebben. Dan speelt Ellen nog maar een poosje met haar broertje die in de box zit. Ze boft dat zij juist vrij heeft deze dagen, door de tentamens van de hoogste klas. Terwijl ze met haar broertje bezig is, let ze goed op opa, wat haar betreft kunnen ze nu wel gaan. Gelukkig staat moeder eindelijk op om de voordeur open te doen als er gebeld wordt en dan gaat opa ook meteen.

„Ben je klaar, Ellen?”

„Ja opa, allang,” zegt ze dadelijk. Ze aait haar broertje even over z'n gladde bolletje: „Dag schat, tot morgen!” geeft haar moeder vluchtig een kus en loopt opa achterna naar buiten.

Die heeft zo zijn eigen tempo, rustig tikt zijn wandelstok op de keien; een deftige man is opa eigenlijk, vindt Ellen. Ze is trots op hem, hij draagt altijd een zwarte hoed op z'n grijze haar en is heel netjes gekleed. Vroeger was opa bij de politie, hij weet precies wat je wèl en wat je niet mag doen.

„Altijd goed rechts houden, Ellen,” waarschuwt hij in een drukke straat. Even later ziet hij hoe een wilde jongen op de fiets bijna een kind omver rijdt, dan blijft hij staan.

„Ze leren het nooit die wilde rakkers,” moppert hij boos.

„U mag geen bekeuringen meer geven, opa,” zegt Ellen direct.

„Dat weet ik, maar zo'n jongen bekeur je niet, die moest midden op straat maar eens even over de knie. Dan zou hij die wildigheid misschien wel eens afleren!”

„Ha ha, dat zou grappig zijn, opa. Zeg, was u een erge strenge politieagent?”

„Welnee, dat geloof ik niet.”

„Heeft u veel bekeuringen gegeven?”

„Wat noem je veel. Je bent politieagent of je bent het niet, met smoesjes hield ik me niet op, maar 'k heb dikwijls genoeg wat door de vingers gezien, hoor,” zegt opa olijk.

„Hoe dan?”

„Nou ja, als er es een achterlicht van een fiets niet brandde, zulke

dingen kunnen opeens uitvallen, dan heb ik mijn hoofd wel es omgedraaid bijvoorbeeld, en als je midden in de nacht iemand tegen kwam op een verboden weg . . . Enfin, dat ligt al jaren achter me.”

„Wordt u morgen tweeënzeventig, opa?”

„Ja, zevenentwintig, kind,” lacht opa vrolijk. „Kijk uit, let op, we moeten oversteken hier. Mooi werk die verkeerslichten, dat geeft tenminste al een boel veiligheid voor de voetganger.”

„Maar telkens wachten is vervelend,” vindt Ellen.

„Ja, dat hebben er meer gezegd . . . Er zijn er die later in het ziekenhuis konden gaan liggen wachten tot ze beter werden, meisje. Haast is een slechte raadgever.”

Ellen knikt, opa blijft in zijn hart nu eenmaal altijd politieagent, weet ze.

2 VOORSPEL

Opa en oma wonen in het tuindorp.

Daar staan allemaal kleine witte huisjes met een voor- en een achtertuin. De meeste mensen hebben er een bank in staan of een paar gezellige stoelen, waar ze heerlijk op kunnen gaan zitten als het mooi weer is.

Grootmoeder zit er vandaag ook. Als ze hen aan ziet komen, steekt ze dadelijk haar hand op, ze heeft kennelijk al enige tijd naar hen uitgekeken.

„Ha, daar is Ellen gelukkig,” groet ze vriendelijk.

„Dag oma!” roept Ellen spontaan terwijl ze haar hartelijk omhelst. „Ik kom u helpen vandaag en morgen.”

„Met koekjes eten,” plaagt opa.

„Ja, want die krijgt u alleen toch niet op, hè oma?”

„Dat denk ik ook niet.”

„Ik wil boodschappen voor u doen en theeschenken en afwassen . . .”

„En kopjes breken,” valt opa weer in de rede.

„O wat bent u toch een plagerd!” lacht Ellen vrolijk.

„Laat opa maar praten, leuk dat je er bent. Ellen, ik kan je hulp reuze goed gebruiken. Je weet dat het lopen me niet zo best meer af gaat de laatste tijd, fijn dat je gekomen bent.”

„Heeft u nog boodschappen voor vandaag?”

„Ja, twee. Er moeten nog wat koekjes gehaald worden en bij de slager heeft opa vanmorgen wat besteld. Wil je dat even ophalen?”

„’t Kan nog best voor zessen, tijd genoeg ziet u?” Ellen wijst op de klok.

„Dat is zo,” knikt oma. „Vooral zo’n vluggerd als jij haalt dat met gemak. Hier is de tas en een briefje waar opstaat wat je halen moet; in de tas zit de portemonnee met geld al, alles lag klaar, zie je?”

Ellen knikt. Ze laat er geen gras over groeien en begeeft zich dadelijk op weg naar de bekende winkels. Ze wordt vlot geholpen en is al spoedig weer in het gezellige huis terug. Daar heeft oma intussen de tafel gedekt voor hun drietjes, zodat ze bijna dadelijk kunnen eten. De kanariepiet zingt het hoogste lied, terwijl zij met elkaar praten.

Er is altijd een bepaalde sfeer in het witte huis.

Ellen is er dolgraag. „Gaat u nog op de accordeon spelen, opa?” vraagt ze gretig.

„Zou jij dat graag willen?”

„Nou, en of! Mag ik dan ook nog es, opa?”

„Ja, we gaan samen een beetje musiceren, is dat goed?”

„Enig! Weet u wat ik wou? Ik wou dat ik les mocht nemen, dat ik zelf een accordeon had, maar die zal ik wel niet zo gauw krijgen, denk ik,” zegt Ellen peinzend.

„Ja, het zijn dure dingen, kind,” geeft opa onmiddellijk toe, „en je bent niet de enige thuis, je hebt nog twee broertjes en een zus.”

„O, maar Riek geeft niets om muziek,” roept Ellen.

„Dat kan, maar geld hebben jullie allemaal nodig,” zegt oma met een knipoog naar opa.

„Natuurlijk, dat weet ik wel,” zegt Ellen eigenwijs.

„Maak je maar geen zorgen, kind, je bent nog jong genoeg,” lacht opa opgewekt. „Kijk, daar heb je onze poes, de mooie Jodocus. Ja, spring maar es bij Ellen op schoot, goed zo, fijn gedaan, beste jongen.”

„U praat tegen hem of ’t een kind is. Jaagt hij nou nooit eens op

de kanarie, oma?"

„Och, een kat blijft een roofdier natuurlijk. We moeten de kooi niet vlak voor z'n neus zetten, want dan geloof ik dat Jodocus z'n klauwtjes wel door de tralies zou steken.”

„Hè ba!”

„Waarom? Grote dieren slokken de kleine op, dat is in de natuur overal zo. Vind je dat naar?"

„Ja! Ik zou ook liever een poes willen hebben met jongen, geen kater zoals deze. Ga maar weg Jodocus, ik hoef je niet,” zegt Ellen.

„Arme jongen, kom dan maar bij de baas hoor, ik heb nog een lekker korstje kaas voor je,” babbelt opa.

„Mag ik het bed boven opmaken, oma?"

„Dat heb ik al gedaan, Ellen, maar breng je tas vast boven, dan is hij er en dan kun je meteen je jurk uithangen, als je er tenminste een bij je hebt.”

Ellen knikt. Ze rent de trap op, er is een klein kamertje met een bed waar ze wel meer in geslapen heeft. Het staat onder een schuin dak, met een steekraam erin. Er is net ruimte voor een tafeltje en een stoel. 't Is een afgeschoten hoek van de zolder, maar wel knus.

Als ze beneden komt, gaat ze dadelijk naar opa.

„Doet u het nog?" vraagt ze meteen.

„Wat?"

„Muziek leren natuurlijk. Weet u, opa, ik heb alles onthouden wat u mij de vorige keer geleerd hebt.”

„Zo, laat eens horen,” zegt opa, een boek uit de vensterbank pakkend, waar muziek in geschreven staat. „Wat is dat?"

„Dat is een vioolsleutel en dat is een bassleutel en ik weet wat een notenbalk is, ik wil alles leren van de muziek!"

„Nou, dat is geweldig, één muzikale telg in de familie, hoera!" roept opa vrolijk. „Laten we nu es kijken wat je uit je kleine muzikale duim zuigt.”

Dan komt de accordeon, het instrument waar Ellen dol op is. Grootvader speelt eerst zelf even en dan mag Ellen het proberen. Heerlijk is dat, haar kleine dunne vingers betasten de toetsen en dan komen er melodietjes, zo leuk, ze doet het op het gevoel. Het is verrukkelijk! Opa kijkt haar stralend aan. O, wat heeft hij er plezier in dat zij zo maar een beetje fantaseren kan op zijn instrument. Het is werkelijk heel erg fijn.

Maar dan is tenslotte de pret toch over, want Ellens repertoire is nog niet zo uitgebreid.

„Je moet van muzieknoden leren spelen, Ellen, dat is het beste,” besluit opa, terwijl hij zichzelf klaarmaakt om te gaan spelen.

„Dat wil ik heel graag,” zegt Ellen met een diepe zucht.

Opa antwoordt niet, zijn vingers glijden moeiteloos over de toetsen en dan komt er heerlijke muziek. In de schemerige kamer blijven de klanken hangen en zingende tonen vertellen een boeiend verhaal, waarnaar oma en Ellen ademloos luisteren.

Ze zucht als opa eindelijk ophoudt.

„Vond je het mooi, kind?” vraagt opa zacht.

„Ja . . . ik wou dat ik ook zo kon spelen.”

„Je moet les hebben en eerst van de theorie op de hoogte zijn, later mag je dan wel eens fantaseren . . . Weet je, Ellen, er ligt boven nog een instrument van je oom, die jaren geleden geëmigreerd is naar Australië. Nou, die zal dat ding wel nooit meer komen halen, vermoed ik. Daarom hadden oma en ik gedacht hem jou maar te geven, hoe vind je dat?”

„Is dat echt waar? Droom ik niet?” vraagt Ellen ademloos.

„Zal ik es flink in je arm knijpen?” lacht oma prettig.

„Nee, o nee, ik vind het geweldig, geweldig!” juicht Ellen opeens.

„Mooi zo! Dat mag ik horen,” knikt opa opgewekt.

„Maar eh . . . wie zal dat betalen, vinden vader en moeder het wel goed?” vraagt ze direct daarna veel kalmer.

„Gelukkig dat je dat begrijpt. Nu, opa zal met je ouders praten, we worden het wel eens, denk ik, maak je daar maar niet bezorgd

over. Als jij werkelijk aanleg hebt en je best doet om het goed te leren, dan krijgen ze er allemaal plezier in, reken maar.”

Ellen klapt in haar handen. „O, ik ben toch zo verschrikkelijk blij, ik kan wel een gat in de lucht springen. Geloof maar dat ik mijn best zal doen. Als ik die accordeon van u krijg, kan ik fijn in de klas spelen als de meester jarig is, hoy, hoy! Wat zullen de anderen jaloers zijn! O, ik ga er gewoon van dromen!” kwebbelt ze uitgelaten.

„Over dromen gesproken,” zegt oma lachend, „het wordt inderdaad tijd voor jou om naar bed te gaan, kijk eens naar de klok, het is al half tien en morgen, dat weet je, wordt het weer laat.”

„Goed, ik zal gaan,” zegt Ellen gehoorzaam. Na de gebruikelijke nachtzoen gaat ze naar boven. Spoedig ligt ze in bed, maar slapen is er direct niet bij, ook al is het doodstil in huis.

De hangklok bimt elf of twaalf slagen, ze weet het niet, zo lang ligt ze wakker. Ze denkt aan allemaal prettige dingen . . . Aan later als ze ouder wordt bijvoorbeeld. Nu is ze nog te jong en te dom om naar een muziekgezelschap te gaan. Majorette ja, dat zou ze wel kunnen worden. Maar 't lijkt haar zo fijn om op een instrument te spelen . . . en erbij zingen, ja, dat is ook leuk! Als je succes had, werd je beroemd en dan maakten ze grammofoonplaten van je! Geweldig zeg, als je dát bereiken kon!

Natuurlijk moet je dan wel bij de besten horen . . . Nou, oefenen zal ze dat de stukken eraf vliegen, wacht maar! Ze wil wat bereiken, dat zal ze laten zien . . .

Wat zal Rieke zeggen? . . . Haar zusje . . . Zou ze jaloers zijn? . . . Ach . . . zij geeft toch niets om muziek . . . Misschien . . . denkt ze glimlachend. Je weet het nooit . . .

Zo valt ze in slaap . . . Of ze muziek hoort spelen in haar droom? . . .

Wie weet . . . wie weet!

3 DE DAG BIJ DE JARIGE

Maar alle dromen hebben een keer een eind.

Prettige en minder prettige, dat ontdekt ook Ellen de volgende morgen. Al heel vroeg is ze wakker. Dromerig kijkt ze rond in het kleine vertrek.

Waar ben ik? denkt ze suffig.

O ja, opeens weet ze het weer. Opa is vandaag jarig!

Hup, geen getreuzel, meteen opstaan en aankleden.

Als ze ernee bezig is, kijkt ze op de klok . . .

Wat? Is het pas zes uur? Ook een mop, de jarige zal nog best slapen! Maar zij gaat er niet meer in, hoor, geen sprake van.

Zachtjes sluipt ze de trap af, want ze wil niemand wakker maken.

Jammer dat de treden kraken, maar daar kan zij ook niks aan doen . . .

„Wie is daar?” hoort ze opeens de stem van oma.

„Ik,” fluistert ze terug.

„Waarom ben je zo vroeg?”

„Omdat ik wakker werd, slaapt opa nog?”

„Als een turk, kijk maar,” zegt oma zacht.

„Ik ga naar buiten . . . bloemen plukken . . .”

„Leuk Ellen . . .”

„Ssst,” fluistert Ellen grappig met haar vinger tegen haar mond.

„Hij . . . mag het niet horen!”

Ze giechelt even, maar schrikt als opa zich beweegt.

„Is er iemand?” vraagt hij slaperig.

„Nee . . . niemand,” proest Ellen onderdrukt.

Dan wenkt oma dat ze weg moet gaan, bang dat opa helemaal wakker worden zal.

't Is heerlijk buiten, de zon is al opgekomen en de vogels zingen en kwetteren dat het een lieve lust is. Er lopen nog weinig mensen op straat en vooral als ze op de buitenwegen komt, blijft het bij een enkele fietser die naar zijn werk gaat. Dat zal straks wel anders worden, weet ze.

Nog nooit is ze zo vroeg bij de Vaart geweest. Nu moet ze bloemen plukken, aan de waterkant groeien er genoeg, ze wil een prachtig veldboeket maken. Zachtjes neuriënd loopt ze door de grasberm en verzamelt alles wat ze mooi vindt: lissen, pijpkruid, grasveren en koekoeksbloemen, het wordt een fraai boeket. Ondertussen kijkt ze pienter in 't rond naar alles wat er te zien is op het water. Een motorboot vol melkbussen vaart voorbij. De man in de stuurhut zwaait naar haar. Zij zwaait vrolijk terug, de dekknecht roept: „Vroeg wakker!”

„Ja dáág!” roept ze terug, terwijl ze het schip nakijkt.

Ze heeft er reuze plezier in. Als ze zich bukt om weer een bloem te plukken, springt opeens een kikker „tjoep” omhoog. Ze geeft een klein gilletteje, maar het vlugge beest is met een paar sprongen alweer in het water verdwenen. Het water is helder tussen het riet, er schieten kleine visjes door, dat is een boeiend gezicht waar Ellen heel lang naar kijken kan. Zo gaat de tijd snel voorbij en dat is duidelijk te merken op de weg, want het is nu al veel drukker dan straks. Hoe dichterbij de stad komt, hoe meer mensen ze tegenkomt.

„Hallo Ellen!” hoort ze opeens roepen.

Verrast kijkt ze op. „Ha Wil!” groet ze luid als ze een meisje uit haar klas herkent, dat dadelijk van haar fiets stapt. „Waar ga jij zo vroeg op af?”

„Zwemmen, dat zie je,” zegt ze met een gebaar naar de badtas die aan haar stuur bengelt. „Maar waar ben jij geweest?”

„Nogal duidelijk, hè! Enig dat we vrij zijn vandaag, dat kwam me

goed uit, m'n opa is jarig. Ik ga de hele dag daar helpen, echt leuk hoor," vertelt Ellen enthousiast.

„Vind jij daar wat aan?”

„Ja natuurlijk, anders ging ik niet.”

„Als 't nou nog je moeder was, maar je opa, jakkas, daar zou ik de hele dag niet voor thuis willen blijven,” zegt Wil minachtend.

„Ik wèl als je dat maar weet. Mijn opa is een vreselijk aardige man, hij leert me spelen op een accordeon, leuk, zeg en ik ga les nemen, want ik krijg er zelf één, Wil!”

„Als 't maar waar is . . .”

„'t Is waar,” verzekert Ellen met nadruk.

„Je kunt me nog meer vertellen,” zegt Wil ongelovig.

„Nou, je zult het zien. Over een poos als de meester jarig is, hebben we feest en dan breng ik hem mee naar school.”

„Dat zal wel,” smaalt Wil nog steeds plagerig. „Jij hebt altijd van die mooie verhalen, je bent een opschepper. Je denkt zeker dat ik je geloof, eerst zien meisje,” roept ze onder het wegrijden.

„Jij zult het zien!” gilt Ellen haar hard achterna.

Dan holt ze op een draf naar huis. 't Is nu verdraaid al acht uur, ziet ze, is dat even gauw laat geworden. Als ze de achterdeur binnenkomt, is oma geheel gereed met tafeldekken. Opa is ook al op. Vlug pakt ze een grote bonte kan om haar bloemen in te zetten en draagt hem naar de kamer.

„Dat is een mooi veldboeket, Ellen,” zegt oma pijnlijk. „Geloof maar dat opa dat waardeert, meisje, want van zoiets houdt hij heel erg.”

Ellen glundert, met spanning wacht ze de jarige nu op, het cadeau in haar hand. Gelukkig komt opa keurig gekleed en geschoren de slaapkamer uit, zodat ze hem spontaan feliciteren kan. En het valt allemaal zo geweldig in de smaak, de mooie pijp en de bloemen, opa is er heel blij mee. Samen zitten ze weldra aan tafel gezellig te ontbijten. Ellen heeft reuze honger gekregen van haar lange wandeling, ze verorbert de ene boterham na de andere, zon-

der te tellen hoeveel ze er al op heeft. Maar eindelijk lijkt ze toch verzadigd.

Even na negenen belt de postbode aan. Hij heeft een pakje bij zich dat niet door de brievenbus kan en een heleboel kaarten en brieven.

„Hier is natuurlijk iemand jarig,” zegt hij vrolijk.

„Precies, en dat feestvarken ben ik,” lacht opa, die de post zelf aanpakt.

„Gefeliciteerd en een prettige dag, hoor!” wenst de postbode hartelijk. „Als ik tijd had, kwam ik even binnen.”

„Kom, een minuut of tien,” probeert opa te overreden.

„Nee nee, er zijn er nog meer jarig vandaag, dat gaat heus niet. Alle mensen wachten op de brieven en kaarten net als u. Dag mijnheer, tot ziens!” zegt de man haastig.

„Welbedankt!” zegt opa gelukkig en dan komt hij in de kamer zitten en geniet van al de brieven en kaarten die de familie hem gestuurd heeft. In het pakje vindt hij een mooie sjaal helemaal afkomstig uit het buitenland. Het is een fraai cadeau, maar het allermooiste vinden opa en oma toch de brieven die ze zeker meer dan één keer lezen zullen.

Nog amper klaar met het lezen van de brieven, is daar het eerste bezoek al, het is een oud collega van opa. Daarna houdt het niet meer op, de gaanden en komenden wisselen elkaar af. Ellen heeft het nu echt druk, maar ze vindt het geweldig fijn om te mogen helpen.

's Middags komt Rieke ook, ze is twee jaar ouder dan Ellen.

„Waarom mag jij hier zijn?” vraagt ze jaloers.

„Omdat ik vrij van school heb.”

„'k Had er best voor thuis willen blijven en zo erg vinden ze dat op school niet, want ik blijf nooit weg.”

„Jij was niet bereikbaar toen opa kwam, ik wel, dus . . .”

„Hadden ze toch op me kunnen wachten.”

„Waarom? Is het nodig dat jij van school verzuimt als ik er toch

ben? Zeg, 'k heb een reuze nieuwtje, ik krijg de accordeon van oom Jaap en ik mag les nemen!"

„Wie zegt dat?"

„Opa, ik kan al een beetje spelen op die van hem en hij zegt dat ik aanleg heb. Ik vind het zo hartstikke leuk, Rieke, ik hoop dat vader en moeder het ook goed vinden."

„Jij liever dan ik," zegt Rieke smalend. „Nee, als het nou een gitaar was, . . . die vind ik leuk, dat zou ik willen leren."

„Nou ja, je moet niet denken dat ik daar niet van houd, die vind ik ook leuk, hoor. Maar als ik die accordeon krijg, zal ik toch dolblij zijn."

„'t Zal me voorlopig een fijn gejammer worden als je oefenen moet, dat doe je dan maar als ik niet thuis ben."

„Dan ga 'k toch boven zitten, 't huis is groot genoeg," zegt Ellen dapper.

Ze staan in de keuken samen af te wassen. Zo hebben ze even een apartje en kunnen rustig praten. De twee zusjes lijken niet veel op elkaar, Rieke is blond en heel slank van postuur. Ellen is donker, wat forser en bijna even groot als haar zus. Ze kunnen over 't algemeen vrij goed met elkaar opschieten, hoewel ze zeer verschillend van karakter zijn. Rieke is de meest praktische, Ellen de fantast, hoewel haar handen ook niet bepaald verkeerd staan. Rieke heeft een uitgesproken hekel aan leren, Ellen vindt het niet onprettig. Ze is geen uitblinkster, maar kan vrij aardig meekomen op school.

Als ze in de kamer komen, stelt oma voor dat Rieke ook zal blijven eten. „Hoe meer zielen, hoe meer vreugde," zegt ze vrolijk. Dat ze Rieke daarmee een plezier doet, weet ze best, tenslotte zijn de meisjes haar even lief, voorkeur heeft ze beslist niet. Toch moet Rieke daarna wel vlug naar huis, zij zal op de broertjes moeten passen, weet ze, want vader en moeder laten hen nooit alleen achter.

Later op de avond zijn ze te gast bij opa en oma. In de kleine

familiekring brengt opa het gesprek al gauw op de muziek en op de mogelijke muzikaliteit van Ellen, die het stralend aanhoort. Vader lacht er daverend om. „Zij muzikaal, ha ha!” roept hij vrolijk, „net zoals ik zeker! Weet u nog wat een afgang dat met mij werd? Ik moest les nemen, maar o, wat een hekel had ik daaraan. Tegen de tijd dat ik gaan moest, smeerde ik hem. Dan kreeg ik er wel van langs later, maar dat kon me niets schelen!”

„Of ik het weet,” geeft opa meteen toe. „Maar lang duurde dat feestje niet, want je leraar wou je geen les meer geven . . .”

„En daar ben ik hem nog dankbaar voor,” grinnikt vader plezierig.

„Zo ben ik niet,” zegt Ellen haastig.

„Dan kan; als opa vindt dat jij aanleg hebt, zal ik me niet verzetten tegen zijn advies om je les te laten nemen, hoor.”

„Hoy hoy hoy!” juicht Ellen blij.

„Maar toch zeker alleen als ze belooft dat haar huiswerk er niet onder lijden zal,” valt haar moeder bij.

„Natuurlijk niet,” belooft Ellen vlot. „Dacht u dat ik zo dom was? Als je iets bereiken wil in de muziek, moet je ook wat geleerd hebben, dat weet ik best.”

„Ja ja, dat kennen we, enfin we horen en zien wel wat jij ervan terecht brengen zult, je mag het proberen,” zegt haar vader nog niet geheel overtuigd.

Daarmee is dit onderwerp voor de ouderen van de baan. Maar Ellen is heel gelukkig, ze kan aan niets anders denken, zo heerlijk vindt ze het. Ze zal aan allemaal laten zien dat het geen gril van haar is, dat ze echt goed wil leren spelen. Om negen uur moet ze zich klaarmaken om weg te gaan, omdat ze morgen weer naar school moet.

Zonder tegenstribbelen gehoorzaamt ze, er zijn nu alleen wat oudere familieleden over en haar hulp is niet meer nodig.

„De accordeon breng ik deze week,” belooft opa bij het afscheid nemen. „’k Wil hem nog wat schoonmaken en nakijken, begrijp je?”

„Ja opa, alvast heel heel erg bedankt!” zegt ze stralend. Trots en gelukkig loopt ze op straat, of beter gezegd huppelt ze over de straat. Zou Rieke nog op zijn? Ze hoopt het, kan ze lekker nog een beetje met haar kletsen, samen nog een poos opblijven en naar de televisie kijken misschien . . . Vader en moeder komen voorlopig toch nog niet, welnee, dat duurt minstens nog anderhalf uur, bedenkt ze.

Samen gezellig napraten over de dag. Rieke zal wel blij zijn als ze komt, want ze heeft een vreselijke hekel aan alleen zitten, zij trouwens ook, maar gelukkig gebeurt het niet zo vaak.

„Hallo,” groet Rieke zodra ze haar ziet.

„Hallo, lekker vroeg thuis, hè?” begint Ellen.

„Als je je mond maar houdt, want ik heb net zo’n hoofdpijn en ik wil zo meteen naar bed.”

„Zo ineens? Vanmiddag had je nog niets.”

„Jawel, ’k had het al een beetje, maar ’t is erger geworden. Je weet dat ik wel meer van die aanvallen heb.”

„Ga jij dan alvast maar, ik blijf nog wat zitten. Eerlijk gezegd herinner ik me opeens dat ik nog een paar sommen moet maken, die was ik helemaal vergeten.”

„Nou, welterusten dan,” zegt Rieke zacht de kamer verlatend.

Ellen pakt haar tas, toch maar proberen wat te werken. Ze heeft immers beloofd dat ze haar best zal doen. Niet de televisie aanzetten . . .

Of toch even? . . .

’s Kijken in de gids wat er komt. Bonanza . . . hè, net een film die ze zo graag ziet. Zou ze toch kijken? Alleen die film dan?

Besluiteloos draait ze voor het toestel, Rieke moet wel flink hoofdpijn gehad hebben, anders was ze vast niet naar bed gegaan.

Nou . . . wat zal ze doen? ’t Is verleidelijk om de knop even in te drukken, vader en moeder komen voorlopig niet thuis, ze weten dus niet hoe laat zij naar bed gegaan is.

Bijna geeft ze toe, maar nee, de sommen moeten klaar. Zo’n

rekenwonder is ze niet, ze zal er best nog een kluit aan hebben. Een beetje spijtig grijpt ze naar haar tas en diept haar boek eruit op. Een zacht muziekje mag er wel bij, besluit ze, en daarom gaat de radio aan. Ze zoekt langs de stations tot ze wat naar haar zin heeft en gaat tenslotte zitten.

4 JALOEZIE IS EEN LELIJKE EIGENSCHAP

De volgende morgen is Rieke gelukkig weer present.

Ellen en zij hebben samen een slaapkamer, ze staan ook 's morgens altijd ongeveer gelijk op. Nog maar net heeft Ellen haar ogen open of ze begint alweer te praten. Natuurlijk over de verjaardag van opa gister en over de accordeon en de lessen die ze krijgen zal.

Maar Rieke verdraagt het slecht en legt haar onmiddellijk het zwijgen op. „Houd op over die muziek, denk je soms dat jij een muzikaal wonder bent,” zegt ze spottend.

„O nee, natuurlijk niet, maar . . .”

„Niks geen maar! Wacht eerst maar eens af, of je werkelijk talent hebt en praat er met mij alsjeblieft niet over, want je hangt me de keel uit!”

„Okee, okee!” roept Ellen zelfverzekerd. „Weet je wat ik denk?”

„Nou?”

„Dat je jaloers bent!”

„Zo!” zegt Rieke stug, terwijl ze zich zwijgend verder aankleedt. Ellen kijkt haar van terzijde aan. 't Is natuurlijk niet aardig van haar dat ze dat van Rieke denkt, maar ze doet ook zo onhebbelijk. Ze kan haar best die accordeon gunnen en een beetje leuker doen.

In de kamer staat de tafel gedekt, behalve vader zitten ze er allemaal rondom. Het kleinste broertje in de kinderstoel. Ellen kijkt een beetje benauwd naar de klok, 't is niet zo vroeg meer, ziet ze,

veel eten kan ze in elk geval niet, dan moet ze maar een boterham meenemen voor in de pauze.

Moeder kijkt Ellen even aan: „Wat ik je raden mag, meisje, ga nu niet aan iedereen uitbazuinen dat je muziekles krijgt. Kijk nu eerst maar eens rustig of je werkelijk er iets van terechtbrengen zal,” waarschuwt ze welgemeend.

„Waarom zegt u dat?”

„Je lijkt me door het dolle heen, je had nauwelijks je ogen open vanmorgen en toen hoorde ik je al erover tegen Rieke. Bovendien moet je je hersens bij je werk hebben.”

„Ja ja ja! Ik heb het heel goed begrepen, beter dan u denkt misschien, want als je later artieste wil worden, dan moet je talen kennen en dat wil ik!” zegt Ellen triomfantelijk.

„Je bent onverbeterlijk, juffertje eigenwijs,” lacht haar moeder opeens hard. „Dat praat over zo iets als artieste, wat een verbeelding zit er in dat kleine kopje van jou. Hoe kom je erbij?”

„Nou gewoon uit een boek van school en bovendien zie je het toch ook voor de televisie . . . Stel je voor dat ik ook es zingen mag op een songfestival, zou dat even knal zijn.”

„k Zou voorlopig maar met de benen op de begane grond blijven, meisje, ik wil niet dat je zo dwaas praat, begrijp je?”

„Ja mam,” zegt Ellen opeens bedaard, „ik ga naar school, dáág!”

„Dáág!” roepen een paar monden haar na, voordat de buitendeur dichtvalt. Rieke zit aan de tafel met opeengeklemdde lippen.

„Wat scheelt jou?” vraagt haar moeder verbaasd.

„Die meid is knetter!” valt Rieke geërgerd uit.

„Kom Rieke, zo erg is het niet, natuurlijk moet ze getemperd worden, maar een beetje spontaan mag ze wel zijn.”

„Ze doet of zij het genie van de familie is, ineens loopt iedereen met haar weg. Zo maar krijgt ze een accordeon en lessen of het niets kost. Als ik dat nu ook eens zou willen?”

„Je bent geloof ik jaloers, Rieke.”

„Ja misschien wel.”

„Maar dat hoeft toch niet. Als jij iets graag wil, 'k weet niet of jij ook van muziek houdt, moet je het maar zeggen.”

„Meent u dat?”

„Natuurlijk, waarom zou ik dat niet menen, jullie zijn me allebei even lief, hoor, maar je wilt me toch niet vertellen dat jij ook . . .”

„O nee, o nee,” valt Rieke dadelijk in, „voor een accordeon voel ik geen spetter, maar weet u wat ik zo erg leuk vind, mam?”

„Nou?”

„Een gitaar.”

„Zo zo en dat zo opeens?”

„Eigenlijk niet, het is allang een wens van me, maar ziet u, ik durfde er niet om te vragen. Anneke mijn vriendin heeft er een, zij speelt en we zingen er samen dikwijls bij, dat gaat zo leuk, dat moest u eens horen, moeder.”

„Ja, ja . . . Nu eerst Leo zijn jack aan, dan kan die naar school. Heb je vrij vanmorgen? Nee toch zeker!”

„Na elf uur,” vertelt Rieke gauw.

„Help jij je broertje even de deur uit?”

„Ik kan zelf wel,” zegt het kereltje resoluut. Met z'n jackje komt hij nog één keer de kamer binnen. „Als jij muziek gaat maken en Ellen ook, dan . . . dan ga ik trommelen,” vertelt hij leuk.

„Ja ja, dan worden we een hele muzikale familie,” lacht moeder ontspannen. „Vooruit, kleine trommelaar, maak dat je weg komt.”

Ook de zesjarige Leo is nu naar school. Kleine Joost moet in het bad en Rieke vindt dat een heerlijk karweitje.

„Mag ik hem helpen, moeder?” vraagt ze meteen.

„Dat is goed, neem hem maar mee naar de badkamer,” zegt haar moeder. Daar kleedt Rieke hem uit, en als moeder het badje met water gevuld heeft, zet ze de baby erin. Heerlijk spartelt en plast hij in het water en kraait het uit van pret. Veel te gauw naar zijn zin haalt moeder hem er weer uit en dat gaat natuurlijk onder

luid protest. Moeder kleedt hem ook aan, want het kereltje is zo beweeglijk, dat Rieke hem nauwelijks houden kan. Eindelijk is hij toch klaar en dan gaat hij in de kamer spelen in de box.

Het water voor de koffie staat intussen te koken. Rieke neemt de elektrische koffiemolen en maalt de bonen. Voorzichtig en nauwgezet filtert ze daarna, het zijn allemaal werkjes die ze graag doet. Artieste worden? Nonsens! Het is leuk samen wat te zingen, dat is waar, maar verder kijkt ze echt niet. Bij Anneke thuis is het vaak gezellig, ze kan aardig spelen en samen zingen ze dikwijls

leuke liedjes erbij, maar daar maakte zij nooit zo'n ophef over. Hè, gezellig dat ze laat les heeft, kan ze met moeder eerst koffie drinken, altijd prettig, kreeg ze soms opeens een gesprek met haar over dingen waar je niet altijd over sprak, over het geloof weles, zo fijn als moeder dan de dingen zeggen kon. Laatst nog toen dat ongelukkige kind gestorven was. Dat kind dat geen verstand had en totaal blind was. Moeder zei toen: weet je wat zo heerlijk is, Rieke, dat meisje heeft niet voor niets geleefd. Elk mensenleven heeft zin en doel. Het mooiste is dat ze later in de eeuwigheid volmaakt zal zijn, God zal dat lichaam herscheppen en dan zullen haar ogen zien en het grote wonder ontdekken. Daar had ze lang over nagedacht. De vragen brandden haar vaak op de lippen. Bij de burens aan de overkant hadden ze een debiele jongen . . .

„Die ook, mam, zal die jongen ook later volmaakt zijn?” had ze kort daarop gevraagd.

„Natuurlijk, Rieke, Harm is gedoopt en zijn ouders bidden voor hem, dat weet je toch? Ze hebben er natuurlijk wel verdriet over dat hun jongen zo is, maar ze leggen het in Gods handen.” Nou en telkens als ze nu naar die jongen keek, moest ze daaraan denken.

„Is de koffie eindelijk klaar?” roept moeder opeens.

„Ja, ik zal inschenken,” haast ze zich te zeggen.

Zo zitten ze weldra tegenover elkaar. „Had je weer wat te piekeren?” vraagt moeder lachend.

„Nee, echt niet,” zegt Rieke blozend.

„Ik dacht soms dat je 't nog te kwaad had over die gitaar. Hoe kom je erbij nu pas es te vertellen dat je graag zo'n ding wou?”

„Ja dat weet ik niet . . . of . . . nou ja, vorig jaar verwachtte u broertje; u zei toen dat alles zo duur was en dat u zoveel nieuw moest kopen, weet u nog?”

„En of . . . en toen durfde jij niet om zo'n ding te vragen, hè?”

„Nee.”

„Ik begrijp het, Rieke, ik zal er met vader over praten, je bent gauw jarig, we zullen kijken wat we doen kunnen, maar beloven doe ik niets,” zegt haar moeder voorzichtig.

„Dat is fijn, mam, ik zal er met niemand over praten, ook met Ellen niet, is dat goed?”

„Nou, zo streng hoeft nu ook niet, hoor, dat verlang ik niet van je, iedereen heeft zo z'n stille wensen. Je kijkt maar wat je doet. Maar zeg eens, was je nu werkelijk jaloers op Ellen?”

„Ja . . . 'k geloof het wel,” bekennt Rieke aarzelend.

„Dat is toch dom, kind!”

„Zij is altijd haantje de voorste,” valt Rieke onbeheerst uit.

„Daar zal zij het nog moeilijk genoeg door krijgen, Rieke, zij heeft een andere aard dan jij, dat weet je.”

„Ze denkt dat ze meer is dan ik . . . en dat kan ik soms niet uitstaan . . .” valt ze driftig uit.

„Hoe lang zit je dat nu al dwars? Geloof me, Rieke, jullie zijn me allebei even na. Jaloezie is een slechte eigenschap, wees jezelf, wees eerlijk, kom zoals je bent, dan houden de mensen van je, weet je dat? Fijn dat je het nu gezegd hebt, ga nu maar naar school, anders kom je nog te laat,” waarschuwt haar moeder zacht.

„Ja . . . dag mam, ik ga al,” zegt Rieke gauw.

Door de achterdeur loopt ze naar de schuur. Ze legt haar tas op de bagagedrager, klapt de snelbinder erover heen, pakt het stuur van de fiets en rijdt de weg op. Ze heeft tegenwind en moet flink trappen. Vaak is dat zo, maar het moet wel erg slecht weer zijn, wil ze niet op de fiets gaan.

Wat hadden ze vandaag ook alweer eerst?

Koken natuurlijk, dat wist ze toch!

Gezellig straks samen met Anneke werken. Leuke meid, die Anneke, jammer dat ze zo ver weg woonde, anders konden ze veel vaker bij elkaar zijn. Haar vertelt ze het natuurlijk dat ze misschien een gitaar krijgt. Oei, wat enig, ze lijkt nu bijna al net zo dwaas als Ellen!

5 OP SCHOOL

Als ze haar fiets in het rek gezet heeft en zich omkeert, loopt ze bijna Anneke tegen het lijf.

„Hallo zeg!” roept ze uitbundig.

„Toy toy, de goeie!” juicht Anneke haar toe.

„Nog nieuws uit het dorp?”

„Nee, heb jij nog wat?”

„En of, 'k krijg misschien een gitaar voor mijn verjaardag.”

„Je meent het, hoe dat zo opeens?”

„O, Ellen krijgt een accordeon van m'n oom, daardoor kwam het ter sprake; ik zei toen dat ik het liefst een gitaar had.”

„Zo, hartstikke goed, zeg! Stel dat je 'm krijgt, weet je wat we dan gaan doen? We vormen een bandje, dat is leuk, zeg.”

„Met wie dan allemaal?”

„'t Kan met z'n vieren al, m'n zus speelt ukelele en Irene van Kampen heeft ook een gitaar . . .”

„Dat malle dikke kind?”

„Ja en ze speelt nog goed ook,” zegt Anneke overtuigd.

„Mij best,” zucht Rieke naast Anneke voortlopend.

Was het alvast maar zo ver, denkt ze verlangend. Ze zijn nog maar net op tijd voor de les, die in de grote keuken gegeven wordt. Kookles. Ze lopen zonder haast naar de plaats die nog voor hen openstaat. In de gang hebben ze reeds hun schorten voorgedaan en wat hun betreft mag de lerares, die vol ongeduld wacht tot ze klaar zijn, nu wel beginnen.

Vandaag mogen ze gehakt klaarmaken, wat aardappelen koken en

een paar stronkjes bloemkool. De lerares noemt de ingrediënten die door het gehakt moeten: „Oud brood of beschuit, melk of een ei, peper, zout en nootmuskaat.”

Rieke en Anneke werken samen. Het gaat leuk en koken vinden ze allebei toevallig een gezellige bezigheid. Zo'n beetje rommelen met elkaar is altijd prettig. Als het eten gaar is, mogen ze het verorberen, als ze het lusten.

Nu, het smaakt hun vandaag best, want ze hadden er erg trek in gekregen. Daarna wassen ze de vuilgeworden boel weer schoon. Voor de volgende les hebben ze een flinke pauze, die ze in de kantine doorbrengen. Een heleboel meisjes komen van buiten de stad en eten daar hun boterhammen op.

Ze klitten met een groepje samen en hebben het gezellig.

Anneke trekt Irene van Kampen aan haar mouw. „Als we een bandje gaan vormen, doe jij dan mee?” vraagt ze haar.

„Natuurlijk,” zegt Irene grif, „daar had ik allang zin in.”

„Zij krijgt misschien ook een gitaar; als 't zover is, hoor je het wel,” vertelt Anneke met een gebaar naar Rieke.

„Kent zij er dan al wat van?”

„Welja, van mij geleerd zo'n beetje,” vertelt Anneke achteloos.

„Een paar grepen nog maar, hoor!”

„Wie doet er dan nog meer mee?”

„O mijn zus misschien, dan zijn we met z'n vieren en dat is genoeg.”

„Okee, mij heb je,” zegt Irene enthousiast.

Rieke heeft het gesprek niet gehoord, ze is bezig met een ander meisje dat haar het laatste nieuwtje vertelt. Of ze al weet dat de directrice binnenkort haar vijftienvijftigjarig jubileum viert en dat er dan groot feest op school komt.

„Hoe weet jij dat?” vraagt Rieke nieuwsgierig.

„Ja, hoe zou ik dat weten? Nou, 't zit zo, Dirkje komt weles bij een tante van me, daar heeft ze het verteld.”

„En die tante vertelde het jou?”

„Welnee, 'k heb het toevallig gehoord, 't moest nog geheim blijven, zei ze en weet je wat ze van plan is?”

„Nou?”

„Om ons een diner te geven,” giechelt het meisje opeens.

„Dat is een één april mop zeker?” merkt Rieke droog op.

„Precies,” giert de ander breeduit.

„Mispunt,” grinnikt Rieke helemaal niet boos.

„Liep je er even lekker in,” juicht de ander vrolijk.

„'k Zou anders best zin hebben in een feestje en jij?”

„Ik ook. Enig om dan toneel te spelen, dat doe ik zo graag, 'k word later vast lid van een amateurgezelschap, we zijn er allemaal zo dol op thuis . . .”

Rieke knikt alleen, ze heeft geen tijd meer om te antwoorden, want juist gaat de bel en moeten ze weer naar het lokaal. Ze krijgen nu naailes van een andere lerares. Die staat erom bekend dat ze geen orde in de klas kan houden, zodat ze zich geen van allen iets van haar vermaningen aantrekken. Bij geen enkele lerares wordt dan ook zoveel gekletst tijdens de les, als bij haar.

De monden van Anneke en Rieke staan geen moment stil. Ze naaien allebei aan een bloesje, dat gelukkig nogal vlotter wil en rammelen er verder van alles uit wat hun in de gedachte komt. Ze zijn wel eens bij elkaar vandaan gehaald, maar dat heeft bitter weinig effect, alleen het dreigement dat ze voorgoed gescheiden zullen worden, kan hen voor een tijd wat doen bedaren.

„'k Wou dat jij wat dichterbij woonde,” verzucht Rieke opeens.

„Hoezo?”

„Zeg, dat begrijp je toch zeker wel, dan konden we nog veel vaker bij elkaar komen, ik vind het altijd zo knots gezellig bij jullie.”

„Die is goed,” lacht Anneke vrolijk, „Ik vind het juist bij jullie zo fijn. Dat lekkere broertje van je is zo'n schat!”

„Dat is waar, daar ben ik ook dol op.”

„Weet je wat, ik vraag aan moeder of jij bij me logeren mag, is dat

goed?"

„Wanneer?"

„In een weekend of zo."

„Ja enig?"

„Mag je van thuis?"

„Natuurlijk, wat dacht je."

„Afgesproken dus!" zegt Anneke overluud.

„Wat afgesproken," zegt de lerares boos. „Ga onmiddellijk helemaal achteraan zitten, juffrouw kletskaus!"

„Waarom?" vraagt Anneke brutaal.

„Omdat ik het zeg!"

„Vooruit dan maar," zucht Anneke theatraal.

„Tot straks," knipoogt Rieke vrolijk, terwijl Anneke haar naaiwerk bij elkaar haalt en met veel omhaal verhuist. Het heeft allemaal geen enkel effect, de anderen praten gewoon door en het arme leraresje wordt tijdens elke les steeds zo rood als een biet. Maar deze keer loopt het niet zo best af als anders. De ogen van juffrouw Vrijman gaan schichtig over de rumoerige klas, ze voelt een misselijk makende onmacht in zich. Al die brutale meisjesgezichten zien haar onverschillig aan. Ze nemen een loopje met me, denkt ze bang, ze luisteren niet en lachen me uit . . . Wat doe ik hier voor die klas, ik kan beter ophouden met les geven . . . Al haar zekerheid is verdwenen, haar handen trillen, ze is niet in staat het meisje dat naast haar staat te helpen . . .

„Ga maar zitten, ik kom zo bij je," fluistert ze toonloos.

Het meisje heeft niets in de gaten, lachend gaat ze naar haar plaats terug, maar nog voor ze daar is aangekomen, heeft één van de anderen een zak opgeblazen, die knallend ontploft op haar vlakke hand en een daverend succes oogst in de klas.

Dit betekent, voor juffrouw Vrijman de genadeslag, ze zakt ineen en valt op de grond. Het lachen verstomt bijna onmiddellijk en maakt plaats voor een angstige stilte . . .

„De juf . . . de juf . . ." fluisteren er een paar.

„Haal de directrice, gauw, roep haar!” praten ze door elkaar.
Maar juffrouw Vrijman zit alweer, langzaam trekt ze zich over-
eind . . . Dan staat ze op haar trillende benen, haar vermoeide,
verdrietige ogen zien over de meisjes heen . . .
„Werken jullie nu maar weer door,” zegt ze met bevende stem.
Ze zet zich op de stoel neer, in de nu angstig stille klas.
Een enkeling durft fluisterend iets te zeggen.
Met schuwe ogen kijken ze naar de stille figuur op de stoel.
„Haal een glas water voor me, Corrie,” zegt juffrouw Vrijman
zacht tegen het meisje dat het dichtst bij haar zit.
Corrie haalt het en zet het voor haar neer met een simpel „Alstu-
blijft”, waarna haar handen snel haar werk weer opvatten.
Juffrouw Vrijman drinkt een paar slokjes, langzaam komt ze bij
en kan ze weer helder denken. Wat later waagt ze zich naar het
meisje dat ze even tevoren weggestuurd heeft en helpt haar met
het maken van een knoopsgat.
Ze maakt het lesuur vol en hoeft niemand meer te verbieden, nog
nooit is het zo rustig geweest terwijl zij les gaf.

6 NASPEL

Het voorval in de klas met juffrouw Vrijman heeft diepe indruk op Rieke gemaakt. Steeds ziet ze voor zich het warm-rode gezicht met de verdrietige ogen.

Wat is het laf altijd herrie te schoppen juist bij haar. Ze weten drommels goed dat ze er niet tegenop kan. Bij juf Lafeber zullen ze het wel laten, die laat geen loopje met zich nemen en weet hard terug te slaan. Een uur of langer nablijven is bij haar geen zeldzaamheid en als je een keer zo'n straf gehad hebt, kijk je wel uit voor een tweede keer.

Vrijman had dat ook wel eens geprobeerd, maar de meisjes liepen bij haar gewoon weg, ze had nu eenmaal geen gezag, dat was van het begin af zo geweest, ze was nog maar kort op school.

Vast haar eerste . . . bà, echt naar toch!

Hè, lekker dat ze nu de wind mee heeft.

Ze gaat haast vanzelf. Ze moet wel fietsen elke dag, want de school ligt aan de buitenkant van de stad. Een heleboel meisjes kwamen zo en een aantal ook met de bus of de trein uit de omliggende plaatsen.

Ze hebben best een leuke klas en het is meestal gezellig onder elkaar. Die rare Toos met haar één april mop, zo had zij het maar genoemd, want het was niet eens april. Nu ja, je lacht dikwijls wat af met elkaar, niet dat het nu allemaal altijd zo daverend leuk was, hoor, er waren ook vervelende dingen, zoals dat vanmiddag bijvoorbeeld, dat was nou net helemaal verkeerd.

Bà, ze schaamt zich ervoor, tenslotte heeft zij ook meegedaan,

net zo erg als de anderen, ze is geen haar beter.

Bij huis stapt ze van haar fiets af en langs de zijkant loopt ze door naar achter, waar ze haar fiets in de schuur deponeert. Door het raam ziet ze dat er bezoek is, opa zit in de kamer. Er wordt druk gepraat. O, natuurlijk Ellen heeft weer het hoogste woord, ze heeft zeker de accordeon gekregen.

Kijk ze zich eens uitsloven, ze speelt er al op ook!

Hé, 't is niet aardig dat te denken, wijst ze zichzelf terecht. Ze moet gewoon doen als ze binnenkomt.

Ellen is in de wolken en komt haar enthousiast tegemoet.

„Kijk es, Rieke, ik heb hem, de accordeon, en ik kan er al op spelen ook !” roept ze lachend.

En dan komt er een wijsje waarnaar Rieke onzeker luistert.

„Vind je het niet leuk?” straalt Ellen.

Rieke aarzelt met haar antwoord, maar dan vangt ze een blik van haar moeder op, die haar verwachtend aanziet. „Ja, ik vind het erg leuk,” zegt ze, en gauw zich over het instrument buigend voegt ze eraan toe: „Mag ik hem eens bekijken?”

„Natuurlijk, je mag er op spelen ook,” zegt Ellen spontaan.

„O ja?”

„Ja! Probeer eens of je er geluid uit kunt krijgen; zo moet je hem vasthouden, Rieke, kijk en dit zijn de toetsen . . .”

„Ja dat snap ik,” grinnikt ze opgelucht, „maar mij niet gezien met zo'n ding, hoor!”

Hè, haar stem klinkt gelukkig normaal, de wrevel is weg en ze kan nu lachen om Ellen. Wat is ze toch kleinzielig, ook dat moet ze afleren. Wat heeft ze daar toch dikwijls last van.

Net of ze zich altijd de mindere voelt van haar zusje. Die heeft een spontaniteit die zij mist en een vlotheid die zij nooit gehad heeft.

Nu ook weer, met dat gekke ding in haar handen, zet ze de hele boel op stelten en allemaal luisteren ze naar haar als ze haar stuntelige wijsje speelt. Want tenslotte is ze nog maar een beginneling.

„Nu moet je ophouden, Ellen!” beveelt moeder opeens.

„Okee!” geeft ze dadelijk toe en voldaan laat ze zich op een stoel neervallen met de accordeon nog op haar schoot.

't Gesprek tussen moeder en opa duurt niet lang, al gauw staat hij op om te vertrekken en dan opeens vliegt Ellen hem om z'n nek om hem nog eens te bedanken!

Die rare toch! denkt Rieke en toch moet ze er ook om lachen.

Als de voordeur achter opa Vollering dichtgevallen is, keert moeder zich opeens naar Rieke. „Hoe was 't op school?” vraagt ze haar.

„O goed . . . tenminste wat je goed noemt,” zegt ze zacht.

„Wij hebben zo gelachen vandaag,” overtroeft Ellen haar meteen.

„Hoezo?” vraagt ze nieuwsgierig.

„Nou, moet je luisteren, we hebben een leraar die Kuiper heet, dat weten jullie, hè? Dat is zo'n driftige, die ligt altijd in de clinch met Paul de Ronde. Hebben we rekenen, kiest Kuiper juist Paul uit om bij het bord te komen, maar deze blijft zitten. We zaten in spanning wat er gebeuren zou, dat begrijp je . . . Komt Kuiper bij z'n bank staan, pakt hem bij z'n arm en trekt zo'n scheur in de mouw van z'n overhemd . . . Oei, we durfden geen van allen te lachen. Een gezicht dat Kuiper zette, z'n drift was op slag over . . .”

„En toen?”

„Paul kijkt hem aan met een onnozel gezicht. U hoeft hem niet te vergoeden, 't was m'n beste niet, zegt hij effen. Toen gierden we het uit en Kuiper lachte een beetje zuurzoet mee. Als je naar huis wil gaan om wat anders aan te trekken, dan heb je permissie, zei hij nog.”

„Ging hij?”

„Natuurlijk, met z'n handen in zijn zakken slenterde hij naar de deur en Kuiper vervolgde gewoon de les of er niets gebeurd was.”

„Ik ken die Paul de Ronde wel,” valt Rieke bij.

„O, 't is best een aardige bink, hoor. Hij stond bij het hek van de

school toen we naar buiten kwamen en weet je wat hij toen zei?"

„Nou?"

„Dat hij expres dat oude overhemd aangetrokken had, omdat Kuiper altijd de gewoonte heeft aan kleren te trekken. Moest hij maar eens afleren, vond hij."

„Geloof je dat?"

„Welja, waarom niet, Paul is er gek genoeg voor."

„Dit is nu goed afgelopen bij jullie, maar 't is toch laf altijd de lui die ons les geven te treiteren en te plagen," zegt Rieke zacht.

„Kom nou, zo erg is het niet. Ze kunnen er wel tegen en 't is toch overal zo, bij iedere leraar of lerares heb je wel eens wat."

„Maar 't gaat dikwijls te ver," valt moeder Rieke bij.

„Bij ons vandaag bijvoorbeeld," komt Rieke los en dan vertelt ze wat er deze middag voorgevallen is in hun klas en, besluit ze:

„Het gekke is dat we juffrouw Vrijman allemaal graag mogen, ze is te goed en kan niet streng zijn . . . en omdat zij te goed is, hebben wij haar gekraakt vandaag; ik kon haast wel huilen, toen ik haar zag opstaan, ik schaamde me echt dat ik meegedaan had. Je wilt niet en toch doe je het."

„Zo staat het precies in de bijbel: Het goede dat ik wil doen, dat doe ik niet, maar het kwade dat ik niet wil, dat doe ik . . . Dat zijn woorden van de apostel Paulus," zegt moeder ernstig.

„Dat is even misselijk en 't is nog waar ook," flapt Ellen er fel uit, „daar kom je altijd pas later achter."

„Juist en daarom hebben we elke dag vergeving nodig," voegt mevrouw Vollering er meteen aan toe, terwijl ze opstaat om naar de keuken te gaan.

Die woorden maken indruk op Rieke; als ze de hele dag overziet, weet ze dat moeder gelijk heeft. Er is weinig om tevreden over te zijn vandaag, nog minder zelfingenomen.

„Mam!" gilt Ellen nog.

„Wat is 't?" komt haar moeder nog even terug.

„Weet je wat ik gek vind? Dat je meestal niet weet dat je verkeerd doet en vaak ook geen spijt ervan hebt.”

„Dat kan voorkomen. Maar meestal weet je het best, iedereen heeft een geweten, er gaat wel een rood lampje bij je branden, als je fout bent, meisje.”

„Mogelijk,” geeft Ellen vaag toe.

„Dat is waar!” weet Rieke, Ja ja, heel dikwijls brandt het rode lichtje bij haar, heel dikwijls weet ze dat ze fout is en toch opnieuw beginnen mag . . .

Om die vergeving als je schuld belijdt! Als je gelooft dat Jezus ook voor jouw zonden gestorven is. Fijn dat moeder haar dat verteld heeft vanaf dat ze heel klein was, ook al praatte je er niet altijd over, je wist dat het zo was!

7 EEN BLIJDE DAG

Voordat de verjaardag van Rieke er was, begon ze al aan de voorbereiding om hem te vieren. Met moeder had ze overlegd, hoeveel meisjes er komen mochten. Zes, vond moeder een mooi aantal, met Ellen en zij zelf erbij, waren ze dan met z'n achten.

Met graagte werd de uitnodiging om te komen aanvaard en Rieke nam zich stellig voor er een leuke avond van te maken. En daar Anneke nu eenmaal haar boezemvriendin is, bespreekt ze het meeste met haar. Ze hebben onlangs koekjes leren bakken op school.

„Vraag aan je moeder of wij samen wat bakken mogen voor je verjaardag,” stelt Anneke voor, „we kunnen ook best een appeltaart maken.”

„Ja enig, dat doe ik,” zegt Rieke.

Het verzoek wordt door moeder dadelijk ingewilligd. Rieke mag zorgen voor de ingrediënten die nodig zijn, en op een vrije middag vlak daarvoor is de keuken tot hun beschikking.

Anneke komt dadelijk mee uit school en eet een boterham bij Rieke. Ze stoeit een robbertje met Leo en knuffelt eerst een poosje met de baby voordat ze met Rieke aan de slag gaat.

„Leuke broertjes heb je,” zegt ze voldaan.

„En jij leuke grote broers,” lacht Rieke.

„Och ja, ik ben nu eenmaal de jongste, Cobij is ouder dan ik; tussen twee haakjes, ze wil niet in een bandje met ons, hoor, heeft ze gezegd.”

„Pech gehad,” merkt Rieke droog op. „Ik dacht het wel, ze is

veel te verwaand geworden sinds ze van school is.”

„Ja en weet je wat ze is, typiste op een kantoor, ze mag alle klusjes opknappen waar de anderen geen zin in hebben,” lacht Anneke vrolijk, „ze wou nu eenmaal beslist kantoorfrik worden.”

„En jij?”

„Dat weet ik nog niet, in elk geval iets met kinderen of zo, lijkt me leuk, 'k ben dol op die kleintjes.”

„Zeker omdat je de jongste bent.”

„Ja, 'k vroeg jaren geleden aan m'n moeder waarom wij geen baby's meer kregen. Ze lachte en zei: Anneke, in ieder gezin moet er één de oudste en één de jongste zijn en in ons gezin ben jij dat nu eenmaal, begrijp je, jouw moeder krijgt geen baby's meer.”

„'t Is goed, zei ik toen, ik wil de jongste wel zijn, maar ik ben altijd stapel op die kleintjes gebleven. Ja, 'k geloof wel dat ik later in een kindershuis werken wil en jij?”

„Ik word verkoopster.”

„Toch zeker niet in een warenhuis of supermarkt, hè.”

„Waarom niet?”

„Dat lijkt me zo onpersoonlijk.”

„'k Zal wel zien,” ontwijkt Rieke vaag en dan opeens harder:

„Gaan we nu nog bakken of niet?”

„Ja ja, kom op met je spullen.”

„Daar liggen ze al.”

„Laten we dan beginnen, vooruit!”

Ze pakken de deegkom en mengen bloem, boter, suiker en snufje zout door elkaar. Secuur raadplegen ze het schrift van school, waar ze alles precies in opgeschreven hebben. Dan begint het uitrollen van het deeg en het vormen van de koekjes. Ze zijn er een tijd mee bezig, maar eindelijk staat toch het eerste blik in de oven.

Er verspreidt zich een heerlijke bakgeur door het huis en als na twintig minuten de eerste plaat klaar is, zijn ze verrukt over het

resultaat. Het is gelukt en vol ijver beginnen ze aan de volgende en zo gaan ze de hele lange middag door. Het meest bewerkelijke is de appeltaart en daar moeten ze er twee van bakken. Maar ze hebben samen pret en snoepen de gebroken koekjes op, waar ook Leo en Ellen hun portie van komen halen.

Ellen is heel nieuwsgierig, graag zou ze ook willen binnendringen in de keuken, maar daar willen Rieke en Anneke niet van weten. „Ga jij maar op je accordeon spelen,” zegt Rieke lachend, „dan doe je ook wat.”

Dan gaat Ellen meesmuilend weg, zo erg vindt ze het nu ook weer niet, want voor keukenprinses heeft ze geen aanleg. Op haar kamer vindt ze een spannend boek uit de bibliotheek en dan is ze in een mum van tijd de hele koekjes-bakkerij vergeten.

Maar voor Rieke en Anneke wordt het een dolgezellige middag en trots laten ze aan de anderen zien wat ze klaargemaakt hebben.

Op haar verjaardag krijgt Rieke de langbegeerde gitaar. Ze heeft er niet meer om durven vragen, nadat ze er met moeder over gesproken heeft en nu heeft ze hem toch. 't Is een gloednieuwe fijne gitaar, met een een mooie diepe klank erin.

Ze is er dolgelukkig mee en dadelijk moet ze hem proberen.

Een paar eenvoudige wijsjes kan ze wel begeleiden, alleen moet hij nog gestemd worden en dat moet Anneke vanavond maar doen.

Hoewel ze nog vele geschenken krijgt die dag, de gitaar blijft toch het cadeau en vooral 's avonds als het feest is met de meisjes, maakt dat ding de avond tot een succes.

Ze zingen leuke liedjes met elkaar en Anneke kan altijd maar weer begeleiden. Ze is een kei en wordt door allen op de handen gedragen. Zelfs Ellen is dit keer finaal door haar overtroefd, hoewel ze haar kunnen op de accordeon ook demonstreren moet. Ze heeft nu twee lessen gehad en is daar niet weinig trots op. Maar het muziekprogramma duurt natuurlijk niet de gehele avond, het

zingen wordt afgewisseld met spel en wedstrijden onder elkaar, zodat de uren omvliegen.

Veel te gauw is het laat en moet Rieke's moeder zeggen dat het tijd is om naar huis te gaan. Ze weten echter van geen ophouden, maar eindelijk gaan ze toch een voor een weg. Enkelen zijn op de fiets gekomen, Anneke ook, ze woont aan de andere kant van de stad, eigenlijk iets buiten, haar vader heeft er een groentekwekerij, die langzamerhand ingebouwd dreigt te worden door de enorme stadsuitbreiding van de laatste jaren.

Soms of eigenlijk meestal werd ze met de auto afgehaald, maar dat schikte vanavond niet en ze kan ook best op de fiets.

„Eerstvolgend weekend mag Rieke bij me logeren, mevrouw, vindt u dat goed?” vraagt ze bij het afscheid nemen.

„Het is best, Anneke, ze mag,” zegt mevrouw Vollering spontaan.

„Dan gaan we spelen dat de stukken eraf vliegen, Rieke,” lacht Anneke vrolijk.

„Fijn, ik vind het heerlijk!” juicht Rieke blij. Ze is vandaag veertien jaar geworden, Ellen is nog twaalf, maar wordt dit jaar dertien. Die maakt van de gelegenheid gebruik om Anneke voor haar feest ook uit te nodigen. Kan ze misschien samen spelen met Rieke, stelt ze voor.

Anneke voelt zich gestreeld en zegt meteen toe dat ze komt, daarna gaat ze vlug naar buiten. Ze is de laatste die weggaat.

„Het is een heel aardig meisje,” zegt mevrouw Vollering daarna.

„Ik ben blij Rieke dat je zo'n vriendin hebt, 't is precies het type voor jou.”

„Vindt u?” zegt Rieke verrast. Ze is gelukkig met deze opmerking van haar moeder. Ze heeft nooit een persoonlijke vriendin gehad en nu met Anneke ging het ineens vanzelf.

Ellen duikt naar haar schooltas en grijpt er een boek uit.

„Wat is dat nou, wil jij nog gaan lezen? Geen sprake van,” zegt haar moeder als ze het ziet.

„We hebben morgen een repetitie,” kreunt Ellen zielig, „even

maar mam.”

„Dat had je moeten zeggen in de vooravond.”

„Toen heb ik het ook al even nagezien.”

„Vooruit, nu naar bed!” commandeert haar vader opeens.

Dan smeert Ellen hem gauw en weet toch het boek nog onder haar trui weg te stoppen.

Rieke wast met moeder samen het serviesgoed af, het is een hele troep en toch ook wel weer gauw weggewerkt. Gezellig babbelen ze nog wat na over de avond en over de meisjes die er geweest zijn. Dan gaat Rieke tenslotte ook naar boven. Ze vindt Ellen in bed met het boek in haar arm, bezig nog wat te leren.

„Mond dicht, hoor,” zegt ze fluisterend, „ik moet nog even wat nazien, Polma is zo streng en ik ben bang dan ik een onvoldoende krijg, als ik het niet even nog doorneem.”

Rieke knikt. „Mij best,” zegt ze even zacht, tenslotte moet Ellen het zelf maar weten. Zij heeft nog zoveel om over na te denken, wat had ze toch een verrukkelijke dag gehad. In haar avondgebed dankt ze God met een paar woorden. Heel stil ligt ze dan te genieten van al de blijde gedachten die in haar naar boven komen. Totdat ze vermoeid in slaap valt.

8 HET ONGELUK

De andere morgen regent het pijpestelen.

De lucht is grauw en dicht en belooft voorlopig nog geen opklaringen. Evenwel de dag met z'n verplichtingen begint toch.

Allemaal zijn ze vanmorgen laat bij de familie Vollering.

Moeder, ongeduldiger dan anders, roept de meisjes onderaan de trap. Na herhaaldelijk gewaarschuwd te zijn dat het tijd is, heeft Rieke eindelijk haar benen op de vloer gezet.

Ellen is echter niet wakker te krijgen. Tot na middernacht heeft ze liggen leren, daarna is ze met het boek in haar armen en de lamp aan in slaap gevallen.

Rieke neemt de taak van haar moeder over en schudt Ellen hardhandig heen en weer.

„Je moet eruit, slaapkop!” roept ze hard.

„Ja . . . ik kom,” murmelt Ellen slaapdronken en dan ronkt ze verder of ze nooit geroepen is. Rieke maakt echter zoveel mogelijk lawaai, ze gooit met de deur en laat de wastafelkraan hard lopen, dan duwt ze Ellen een natte washand in haar gezicht. Daarmede heeft ze eindelijk het nodige effect.

Verschrikt staart Ellen naar de wekker. „Zo laat al?” jankt ze haast.

„Ja, of je nooit wakker werd,” raast Rieke.

„Kan ik het helpen,” bromt Ellen.

Met een sneltreinvaart verricht ze het nodige aan haar toilet, zich beslist tot het noodzakelijkste bepalend. Daarna werkt ze 'hap, slik, slok' een boterham naar binnen. Pakt haar tas, waar ze nog

een paar boeken in deponeert en rent zonder verder commentaar naar de schuur. Ze zal op de fiets moeten gaan wil ze nog op tijd zijn.

Ze heeft pech, de band staat leeg.

Even pompen!

Na enkele slagen stopt ze en rijdt op een slappe band er vandoor. De velling bonkt op de straat, 't rijdt erg onprettig en zwaar en dan nog die regen, het water stroomt weldra over haar gezicht. Maar dat hindert niet; als ze even doorpeest, haalt ze het nog.

Weer pech, voor haar rijdt een man op een solex, die moet meer naar rechts wil ze behoorlijk kunnen passeren. Want het is een drukke weg en niet bijzonder breed.

Ze belt ongeduldig, maar de man is zeker doof, want hij wijkt niet, ze rijdt haast gelijk met hem op. Ze zit vlak achter hem, driftig schreeuwt ze: „U moet rechts houden, meneer!”

De man wijkt nu inderdaad naar rechts en juist terwijl ze hem passeren wil zwenkt hij onzeker opnieuw naar links. Hun vehikels raken elkaar en pats daar liggen ze beiden op de grond . . .

Knarsend remt een juist passerende auto, haar hoofd heeft ergens een klap gekregen . . .

Even schijnt ze bewusteloos, dan opent ze wezenloos haar ogen . . . Wat een mensen om haar heen . . . haar hand tast naar haar voorhoofd . . . Bloed ziet ze aan haar vingers . . .

Ze wil opstaan, maar handen duwen haar terug: „Blijven liggen, meisje,” zegt een rustige stem.

„Nee . . . nee . . . ik moet naar school . . .” stamelt ze nerveus.

„Dat gaat niet, je bent gewond.”

„'t Gaat wel . . .” probeert ze opnieuw, maar dan voelt ze zelf haar machteloosheid en barst ze in snikken uit.

„We brengen je eerst naar het ziekenhuis,” zegt die vreemde weer.

„Ik . . . ik wil . . . na . . . naar huis,” hakkelt ze nu.

Opnieuw wil ze overeind, maar de stevige handen houden haar

vast.

Er is nu ook politie en al maar meer nieuwsgierigen.

Ellen sluit haar ogen, weg wil ze alleen.

„Hoe heet je?” vraagt een van de agenten.

„Ellen Vollering,” zegt ze nauwelijks verstaanbaar.

„Kwam je van huis?”

„Ja . . . ik moet toch naar school,” snikt ze bang.

„Dat kan niet, je bloedt te erg, je bent gevallen en moet eerst naar het ziekenhuis.”

„Nee nee,” jammert ze weer, . . . „O mijn tas . . . en mijn fiets . . .”

„Die komen wel terecht,” zegt de politieman. „Daar zorgen we wel voor.” Ze praten onder elkaar over de aanrijding: de man op de solex veroorzaakte de botsing en de auto passeerde toevallig, 'n samenloop die niet te voorzien was, de automobilist treft geen schuld . . .

Ellen vangt flarden van het gesprek op, terwijl ze nog steeds zachtjes snikt en niet begrijpen kan wat er nu allemaal gebeuren gaat met haar . . .

O o, wat is ze bang, de angst siddert door haar heen. Ze durft niets meer te vragen . . .

Daar is de ambulance en de brancard. Vier handen tillen haar op, leggen haar behoedzaam en vlug op dat ding en schuiven haar de wagen in . . . De motor start, ze rijden.

Ellen huilt niet meer, doodstil en gespannen wacht ze op wat er gebeuren zal. 't Gaat allemaal nu zo gauw, na een korte rit staan ze voor het ziekenhuis.

De deuren van de auto gaan opnieuw open: een man slaat de deken terug. „Ben je nog wakker?” vraagt hij.

Zonder antwoord kijkt ze hem aan. Dan dragen ze haar naar binnen, ze wordt regelrecht naar een zaal gebracht waar al een paar verpleegsters zijn.

„Een verkeersongeluk,” hoort ze opnieuw zeggen.

Ze wordt op een tafel gelegd nadat de verpleegster haar kleren uitgetrokken heeft.

„Moet dat?” vraagt ze trillend.

„Zo meteen komt de dokter, lig nu maar stil,” zegt de verpleegster. „Hoe heet je? Waar woon je en hoe oud ben je?”

Ze geeft antwoord. „Mag ik gauw naar huis?” vraagt ze dringend.

Niemand antwoordt.

De dokter komt en onderzoekt haar. Hij trekt haar oogleden op en vraagt of ze hoofdpijn heeft.

„Ja dokter,” fluistert ze zacht.

„Waar?”

Ze legt haar hand op haar hoofd. De verpleegster verzorgt de wond die vlak boven haar oog zit.

„Moet gehecht worden,” zegt de dokter, als hij 't nauwkeurig bekeken heeft. Dan krijgt ze een injectie. In een andere zaal wordt de wond gehecht, Ellen klappertandt of ze koorts heeft.

Dan vraagt ze opnieuw: „Mag ik naar huis, dokter?”

„Nog niet, je moet een paar dagen hier blijven,” zegt de dokter vriendelijk.

„Waarom?”

„Omdat je een hersenschudding hebt en stil moet blijven liggen.” Dan huilt ze opnieuw en ondergaat alles gelaten. Ternauwernood merkt ze dat ze op een zaal gebracht wordt. Ze is doodmoe en voelt zich zo intens misselijk. Ze ligt nu plat op een schoon bed, met gesloten ogen en totaal leeg . . .

„Moeder, o moeder,” kreunt ze zacht. De geluiden rond haar zinken weg, zoals zij zelf . . .

Opeens is er een bekende stem . . .

„Ellen, mijn Ellen,” zegt die stem, „hoor je me, Ellen?”

„Mamma . . .” zegt ze bevend.

„Kind . . . meisje van mij, hoe kom je nu zo?”

„'n Ongeluk, mam . . .” fluistert ze bijna onhoorbaar.

„Was je zó wild, robbedoes?”

„'k Had haast . . . 'k was bang dat ik . . . dat ik te laat kwam . . .”

„M'n arme meisje . . .”

„Hoe weet u het?”

„De politie kwam het zeggen.”

„O . . . Bent u boos . . . mam . . .”

„Welnee m'n kind, natuurlijk niet. Moeder is veel te blij dat het nog zo goed afgelopen is.”

Stilte . . .

Moeder streelt Ellens hand. Ze kijkt bezorgd naar de wond vlak boven het oog waarop verband zit en waarvan ze de grootte niet weet. Ze is ook geschrokken en ontdaan en vertederd ziet ze naar de abnormaal stille Ellen, die nu de ogen gesloten heeft. Dan komt opnieuw zacht haar stem:

„Mam . . .”

„Ja meisje?”

„'t Spijt me zo . . .”

„Stil maar, lieverd . . .”

„'t Was mijn schuld . . .”

„Niet zoveel praten, kindje, dan word je gauw weer beter.”

„Ja . . . mam?”

„Wat is 't?”

„Weet u nog van laatst?”

„Wat bedoel je?”

„Toen we het hadden over dat . . . dat rode lichtje . . .”

„O dat . . . ja?”

„Nu begrijp ik het helemaal . . . Altijd als het te laat is, hè?”

„'t Is niet te laat, Ellen, dat weet je toch?”

„Gelukkig . . .” lispelt ze zacht.

„Wil je nu gaan slapen, kind?”

„Ja . . . ik ben erg moe . . . dag mam . . . komt u gauw weer?”

„Natuurlijk schat,” zegt mevrouw Vollerling, terwijl ze teer een kus drukt op het wasbleke gezicht, waarnaar ze nog even stil

blijft kijken . . .

Dan verlaat ze in gedachten verzonken de zaal.

Ze moet nu eerst langs de administratie.

Ellen moet ingeschreven worden en zij moet de inlichtingen geven die daarvoor nodig zijn.

Naam, geboortedatum, ziekenfonds, enzovoorts, het wordt allemaal genoteerd. Daarna kan ze gaan. Ze heeft inderhaast de fiets van Rieke gepakt en rijdt daarop naar huis. Ze is de schrik nog niet te boven, alles trilt nog aan haar. Wat een consternatie was het ook, toen de politie opeens aan de deur stond.

„Bent u de moeder van Ellen Vollerling?” had hij gevraagd.

„Ja . . . Is er wat ergs gebeurd?” had ze dadelijk uitgeroepen.

De politieagent had van het ongeluk verteld en haar dadelijk gerust gesteld.

„Het is niets ernstigs,” zei hij. „Ze is gevallen door een botsing en heeft waarschijnlijk een hersenschudding. Vervoer naar het ziekenhuis was noodzakelijk, u kunt haar nu meteen bezoeken en uzelf overtuigen.”

Buiten zichzelf van angst dat het toch erger was dan de agent zei, was ze meteen de deur uitgesneld. Gelukkig was Rieke nog thuis op dat moment, zodat ze op haar broertje kon passen . . . Nu had ze Ellen gelukkig gezien. Ze wist nu dat de politieagent de waarheid gezegd had, maar wat zag ze bleek en dan die snijwond boven haar oog; hoe groot en hoe diep die was, dat had ze niet kunnen zien.

Enfin, het had erger kunnen zijn!

Hoe het ongeluk precies gebeurd was, wist ze nog niet, maar dat hoorde ze later wel. Dan staat ze voor het huis, ze zet de fiets van Rieke tegen de gevel, die moet er straks toch mee naar school en nat is hij allang.

Nog voor ze de sleutel in het slot heeft, staat Rieke al in de open deur. „Hoe is 't ma, is 't erg met Ellen?” vraagt ze terstond.

„'t Valt mee,” zegt haar moeder met een diepe zucht.

„Wat heeft ze?”
„Een hersenschudding en een wond boven haar oog.”
„Hoe zag ze eruit?”
„Erg bleek en moe . . . 'k Ben er vreselijk van geschrokken.” zegt haar moeder op een stoel neervallend.
„Wilt u koffie?” biedt Rieke bezorgd aan.
„Graag,” knikt ze mat. „Fijn dat je erom gedacht hebt die te zetten.”
„Hoe lang moet ze in 't ziekenhuis blijven, ma?”
„Dat weet ik niet, voor een hersenschudding staat meestal wel enkele weken, 't hangt er vanaf hoe erg het is.”
„Hoe komt ze aan die hoofdwond?”
„Hoe kan ik dat weten, ze zal wel ergens op gevallen zijn.”
„Ligt die man ook in 't ziekenhuis?”
„'t Is me niet verteld, Rieke. Hè, dat kopje koffie doet me goed, 'k voel me weer helemaal bijkomen.”
„Waar zat die wond, ma?”
„Boven haar oog.”
„Zou ze er een litteken van overhouden?”
„'t Is niet te hopen, een zuster zei .dat er drie hechtingen inzaten.”
„Oei oei! Mag ik mee vandaag naar haar toe?”
„Nee, morgen misschien, 't zal te druk voor haar zijn, denk ik, je kunt nu wel naar school gaan, Rieke.”
„Geeft u me een briefje mee voor de lerares?”
„Moet dat per sé?”
„De directrice heeft dat graag.”
„Goed, dan zal ik het schrijven,” zegt haar moeder, terwijl ze meteen een bloknoot en een pen pakt uit de lade van een kast en zich neerzet.

Geachte directrice

Wegens een ongeval met mijn andere dochter, waardoor ik plotseling naar het ziekenhuis moest, is Rieke vanmorgen te laat op school. Zij moest op haar broertje passen tot ik terug kwam.

Vriendelijke groeten, mw. Vollering

„Is het goed zo?” vraagt ze het papiertje aan Rieke gevend.

„Prima!” zegt ze tevreden, na het ingekeken te hebben.

„Trek je oude jack aan, het regent nog, Rieke.”

„Okee! Ik ga, dáág mam!”

„Zul je voorzichtig zijn?”

„Natuurlijk!” gilt Rieke en dan valt de deur achter haar in 't slot. Ze staat in de miezerige straat, alles is nat, hu, ze rilt. Ze zouden op school wel naar haar uitkijken, geloof maar.

9 RIEKE

Haast maakt Rieke helemaal niet.

Ze heeft de brief van haar moeder bij zich en een geldig excuus voor haar te laat komen. Best wel eens leuk en wat maakt het uit of ze nu een kwartier vroeger of later komt.

Ellen kan voorlopig helemaal niet naar school. Dat is pech voor haar, of nu ja, zo erg zal 't nu ook weer niet zijn. Iedereen zal zich wel weer voor haar uitsloven, let maar op. Ellen wond iedereen om haar pink met haar aanhalige maniertjes. Wat zullen ze haar verwennen nu ze wat heeft . . .

Ellen was toch het lievelingetje . . .

Ba! Wat een idiote gedachten heeft ze weer!

Hoe haalt ze het in haar hoofd, weg ermee!

Is ze dwaas, om daar nu aan te denken, ligt haar zusje in 't ziekenhuis en is ze nog jaloers op haar.

Hoe is het mogelijk! Ze schaamt zich opnieuw ervoor.

Heel dikwijls is ze jaloers op Ellen, al vanaf ze klein was. Misschien omdat ze zo anders was dan zij. Iedereen had altijd schik om Ellen, ze was gevat en vrolijk en verzong vaak de gekste dingen.

Laatst nog had ze haar verteld van dat geld dat ze verdiend had met het dragen van een koffer voor een oude mevrouw. Ze had een keer per ongeluk op opa's pijp getrapt en wilde hem een nieuwe geven en omdat ze geld te kort kwam, ging ze 't zelf verdienen.

Hoe ze op 't idee kwam! Zo iets kwam gewoon bij haar niet op,

zij had moeder wel om het resterende bedrag gevraagd, hoor.
Ze rijdt om en komt in een drukke winkelstraat. Daar zijn grote
warenhuizen. Ze stapt af en loopt langs de etalages met de fiets
aan haar hand. Best leuk om eens even te kijken.
Zou ze haar fiets stallen en naar binnen gaan?
Terwijl ze nog in dubio staat, krijgt ze opeens gezelschap.
„Hallo Rieke,” roept een vrolijke stem haar toe.
„Ha Nel, waar kom jij opeens vandaan?” vraagt ze verrast.
„Van de tandenpeut, ik moest geboord worden,” zegt Nel.
„Ook geen pretje!”
„’t Gaat wel en waarom loop jij hier te banjeren.”
„O, m’n zus had vanmorgen een ongeluk met de fiets, moeder
moest opeens weg en ik moest toen bij m’n broertje blijven, snap
je?”
„Ligt ze nu in het ziekenhuis?”
„Ja . . .”
„Dat is wat,” zegt Nel even onder de indruk, „dan zit ik toch nog
liever bij de tandenpeut.”
„Hoe is ’t mogelijk,” zegt Rieke bedaard. „Lopen we samen op,
Nel?”
„Je wil toch niet beweren dat je vanochtend nog naar school
gaat?”
„’k Was het wel van plan.”
„Ik niet, ben je mal, later we het er nu maar van nemen. Wie vrij
is, vrij mag, denk ik maar.”
„We zijn niet vrij, Nel . . .”
„Zeur niet, gooi je fiets in dat rek, toe! Dan gaan we naar binnen.
In de lunchroom krijg je voor twaalfen koffie met gebak voor
eenvijfentwintig, zó’n punt, zeg!”
„Ik heb zoveel geld niet.”
„Dan leen ik je toch, kom mee, vooruit!”
„En de school dan?”
„Die loopt niet weg, mogen wij ook eens een lolletje hebben?”

„Kun jij dan betalen voor twee?”

„Natuurlijk, 'k heb geld genoeg. Gisteren heb ik nog een tientje verdiend.”

„Waarmee?” vraagt Rieke nieuwsgierig.

„Met babysitten.”

„Krijg je daar zoveel geld voor?” vraagt Rieke ongelovig, nu al naast Nel voortstappend.

„Ik wel. De mensen bij wie ik ga oppassen, zijn toneelspelers. Ik slaap altijd bij hen als ze weg moeten, want dan komen ze in de nacht thuis, erg laat moet je weten, hè.”

„O en krijg je dan die tien gulden?”

„Ja altijd en ze zetten ook altijd van alles voor me klaar, lekkere hapjes en zo; ik verdien het makkelijk, want het kindje wordt nooit wakker als ik er zit.”

„Mag jij dat geld van je moeder zelf houden?”

„Wat dacht je dan! Trouwens moeder vraagt nooit hoeveel ik gekregen heb en als ze het vraagt, zeg ik wel wat, snap je? Ik verdien het en 't is mijn zakgeld, van thuis krijg ik nooit een rooie cent.”

„Ja ja,” zegt Rieke overbluft.

„Kom, laten we aan de bar gaan zitten,” stelt Nel voor. „Daarachter werkt zo'n leuke knul, hij is vreselijk aardig tegen me. Heb jij al een vriend?”

„Nee hoor, ben je wijs, ik ben pas veertien.”

„Wat zou dat, ik had al een jongen toen ik twaalf was, een buurjongen, hoor,” giechelt Nel vrolijk.

„Wat zal 't zijn, meisjes?” vraagt een serveerster onverschillig.

„Twee koffie met gebak,” bestelt Nel. „Wat een spook,” smoest ze achter haar hand.

Rieke antwoordt niet en kijkt onwennig rond.

Dan stoot Nel haar opeens weer driftig aan: „Daar heb je die leuke bink, over wie ik het daarnet had, zie je hem?”

„Ja meid.”

„Vind je hem niet aardig?”

„Hmm . . .”

„Daar komt de koffie . . . een reuze punt, hè?” lacht Nel.

Rieke voelt zich beschaamd om Nel's luiddruchtigheid.

„Hou je toch stil,” zegt ze, verlegen naar de serveerster kijkend die hen koel beziet.

„Eet smakelijk,” lacht Nel ongegeneerd.

Met kleine hapjes snoept Rieke van 't gebak, het is inderdaad een formidabele punt en ze heeft er een flinke eet aan.

„Lekker hè?” begint Nel weer.

Dan geeft ze Rieke opeens een stomp. „Jij was toch jarig gister?”

„Ja,” bekennt Rieke.

„Waarom heb je mij niet op je fuif gevraagd?”

„Ik kan de hele klas toch niet uitnodigen. Trouwens jij woont niet eens hier in de stad,” ontwijkt Rieke snel.

„Dat is zo, even goeie vriendinnen, hoor,” zegt Nel loyaal. „Hebben jullie pret gehad?”

„En of! Anneke heeft gitaar gespeeld, zo leuk, ze is een kei, hè, 't was echt gezellig. Wat doe jij nu straks op school?”

„Niks natuurlijk, 'k zeg gewoon dat ik naar de tandarts geweest ben en tijdens de lunchpauze gaan we gewoon naar binnen. D'r is geen vuiltje aan de lucht, hoor, jij bent toch niet bang?”

„Nee, 'k heb toch het briefje van m'n moeder,” zegt Rieke zwak. Nel betaalt de vertering en legt werkelijk een briefje van tien voor de serveerster neer. Ze krijgt een briefje van vijf en een rijksdaalder terug, ziet Rieke.

„Je geeft me maar eens wat terug als je het hebt op een keer,” zegt Nel nonchalant, „en als je het niet hebt, ook best, hoor.”

Rieke knikt, 't zit haar allemaal toch niet zo erg lekker.

Naast Nel slentert ze mee door de zaak van stand naar stand. Van de modesnufjes naar de boekenstands en van de boekenstands naar de huishoudafdeling en dan weer terug. Nel koopt nog wat, zij heeft geen sou op zak.

Haar belangstelling taant zienderogen, terwijl ze bovendien hondsmoe wordt. Het is druk in de zaak, de mensen gaan langs haar, allemaal vreemden denkt ze, terwijl ze even oplet.

En dan . . . ze schrikt, daar loopt opa, hij is het echt!

„Kom!” zegt ze tegen Nel.

„Wat heb je opeens?” vraagt die verbaasd.

„D'r is familie van me hier.”

„Bangerd,” lacht Nel plagend.

Buiten pakt Rieke haar fiets en samen lopen ze in de richting van de school. Nel komt nu eenmaal altijd met de bus.

„Mag 'k achterop bij je?” probeert ze.

„Dan kan ik niet rijden,” zegt Rieke, „je bent me te zwaar.”

Gelukkig is het droog geworden buiten en echt wel tijd om naar school te gaan ook. Tijdens de lunchpauze voegen ze zich bij de meisjes van hun klas, nadat ze hun verzoekje om later te mogen komen afgegeven hebben. Het wordt zonder protest tot grote opluchting van Rieke aangenomen.

In de kantine heeft Rieke niet over belangstelling te klagen. Ze moet alles vertellen van Ellen en 't ongeluk, juist omdat ze gister nog bij haar thuis geweest waren en wisten wie Ellen was, was hun medeleven groot.

Daarna vertelt Rieke alleen aan Anneke van de spijbeltocht met Nel. Ze heeft er behoefte aan iemand in vertrouwen te nemen.

„Vond je het leuk?” vraagt Anneke dringend.

„'t Gaat wel, niet zo heel erg,” bekennt ze zacht.

„Als ik het niet dacht,” grinnikt Anneke. „Jij bent het type niet voor zulke avontuurtjes. Maar maak je nu maar niet ongerust, zo erg is het nu ook niet, hoor en er kraait geen haan naar.”

„'k Hoop het,” zegt Rieke.

Om halftwee worden de lessen hervat. De klas van Rieke krijgt taalles. Een gezette onverstoorbare leraar hebben ze daarvoor. Met gemaakte onverschilligheid kijkt hij over de klas heen.

„We beginnen met een dictee, meisjes, kan het stil zijn?”

Dan worden ze stil en gaan aan het werk. Ze krijgen een heel moeilijk dictee te verwerken. Rieke heeft er een kluif aan, er komen zulke moeilijke woorden in voor dat ze telkens niet weet hoe zé ze schrijven moet. Ze vecht met de c en de k, dt en d en t, ze heeft er nogal wat moeite mee. Als de les afgelopen is, sluit ze met een zucht haar schrift, er zullen wel veel fouten inzitten, weet ze vast.

De schriften worden opgehaald door een paar meisjes.

De leraar stapelt ze rustig op elkaar en laat ze kalmpjes in z'n tas glijden. Bedaard kijkt hij even over hun hoofden heen en glimlacht: „Goedemiddag meisjes, tot de volgende les,” zegt hij tot slot, waarna hij met afgemeten pasjes de klas verlaat.

Na deze spannende les breekt het praatruimje los. Ze krijgen na dit nog een uur werken van Vrijman, handwerken wel te verstaan. Ze moeten klaar zitten als de lerares binnenkomt. Vorige week was ze nog gekomen, ze hadden zich toen fatsoenlijk gedragen en geen heibel gemaakt. Telkens keken ze naar de vuurrode bloesjes op haar gezicht en ze wisten dat ze zich zenuwachtig maakte onder de les. Bang dat zij weer iets gekks zouden doen, maar niemand had het lef gehad iets uit te halen. Nu wachten ze weer op haar met een zekere spanning.

De pauze duurde lang en de rumoerigheid nam hand over hand toe.

Toen kwam de directrice binnen.

„Kan het stil zijn?” vroeg ze streng.

De stemmen ebden weg. De directrice wachtte tot het helemaal rustig was, daarop nam ze het woord.

„Jullie hebben geen handwerkles vandaag wegens ziekte van juffrouw Vrijman. Ze is overspannen en het zal een flinke tijd duren, voordat ze weer beter is en jullie weer les kan geven, als ze tenminste nog terugkomt op school. We zullen ons best doen een vervangster voor haar te vinden, ik hoop dat we daar spoedig in slagen en dat jullie tegenover de opvolgster van mejuffrouw Vrij-

man je gedrag zult herzien. 't Is bekend dat dit een moeilijke klas was voor juffrouw Vrijman, denk daarover na en doen jullie zo iets nooit meer. Verlaten jullie nu zo rustig mogelijk de school, om de andere klassen niet te hinderen die nog les hebben."

Abnormaal stil en onder de indruk gaan ze naar buiten, daar pas komen hun stemmen weer los. Ze voelen spijt dat ze zich zo misdragen hebben bij juffrouw Vrijman.

„We moeten haar bloemen sturen,” zegt er een.

„Of fruit,” stelt een ander meisje voor.

„Dat is belachelijk,” valt een ander scherp uit.

„Waarom?”

„Waarom, waarom??? Omdat het idioot is eerst iemand weg te treiteren en dan bloemen te sturen als balsem op de wonde.”

„Ze heeft gelijk,” zeggen er een paar.

„Dat is nog zo zeker niet,” menen enkele anderen.” We hebben het toch niet zo bedoeld.”

Dan gaan ze verslagen uit elkaar zonder tot een besluit te zijn gekomen.

10 ELLEN

De dagen duren lang in het ziekenhuis voor de vrolijke Ellen. Ze moet plat in haar bed blijven liggen. Ze mag niet zitten en ook niet lezen. Trouwens ze kan dat ook niet, want haar hoofd voelt zwaar en moe. Met ongerustheid voelt ze soms met haar hand aan het verbandje op haar voorhoofd. Daar zit een wond, weet ze. Zal daar een lelijk litteken te zien blijven? Op een dag vraagt ze het aan de dokter, maar die geeft een ontwijkend antwoord.

„'t Valt misschien wel mee, meisje,” zegt hij alleen.

Ze krijgt veel bezoek elke dag, naar die tijd ziet ze telkens met verlangen uit. Want ze komen allemaal: moeder, vader, Rieke en Leo, Joost, opa en oma en de vriendinnen uit haar klas.

Ja, ze komen trouw en verwennen haar met bloemen en fruit. Van de school komt een grote fruitmand, prachtig opgemaakt, die staat nu naast haar bed op een tafeltje.

Ze is er blij mee en ook blij met het bezoek van haar klasseleraar. Dat is een heel aardige man.

„Maak je hier maar geen zorgen om je achterstand op school, Ellen. Als je beter bent, werken we je wel bij.”

„Blijf ik dan niet zitten, meneer?” durft Ellen vragen.

„Als jij later je best doet, zie ik dat niet zitten, hoor. 't Zal wel van jezelf afhangen natuurlijk.”

„O, fijn meneer, ik zal echt mijn best doen,” belooft Ellen.

„Eerst helemaal beter worden, meisje.”

„Ja natuurlijk,” zegt ze met een diepe zucht van opluchting.

„En niet piekeren daarover.”

„Nee meneer,” kan ze nu glimlachend zeggen.

Iedereen is lief voor haar en toch heeft ze het soms erg te kwaad en stilletjes huilt ze wel eens. Dat liggen in het ziekenhuis bevalt haar maar slecht en toch is iedereen aardig voor haar.

Ze wil niet verdrietig zijn. Is het niet haar eigen schuld dat ze hier ligt? Als ze niet was blijven doorleren die nacht en op tijd uit haar bed gekomen was, zou ze hier waarschijnlijk niet liggen. Daarom, ze moet flink zijn, dan zal ze best weer gauw beter worden.

Naast haar ligt een meisje van vijftien jaar. Ze heet Joke van Buren, ze praten dikwijls samen. Joke ligt er al twee weken, ze heeft een zware hersenschudding opgelopen, ook door een verkeersongeluk. Ze gaat nu goed vooruit, maar is erg naar geweest. Hoe dat gekomen is? heeft Ellen op een dag gevraagd.

Toen heeft Joke het verteld. Ze zat achterop een brommer bij een vriend. Ze reden zo heerlijk hard, dat vonden ze allebei geweldig. Maar op een dag was Ton geslipt, hoe dat precies gegaan was, wist ze niet, alleen dat ze eraf geslingerd was. Ze had een hele dag buiten bewustzijn gelegen, was haar later verteld . . .

„Droeg je geen helm?” vroeg Ellen.

„Nee, 'k zou er nooit een gekregen hebben van m'n ouders. Ze wisten niet eens dat ik zo dikwijls bij Ton achterop zat.”

„Vertelde je dat dan niet?”

„Soms, als we een grote tocht maakten, wel.”

„Hoe is Ton eraf gekomen?”

„Dat wilden ze eerst niet zeggen . . . maar ik móest het weten, dat begrijp je. Hij ligt ook in het ziekenhuis met een schedelbasisfractuur. 't Moet heel ernstig geweest zijn, maar nu gaat het ook goed met hem gelukkig. 't Zal alleen langer duren dan van mij. Ik vind het vreselijk dat ik hier lig, maar ik heb niemand iets te verwijten, alleen mezelf. We waren onvoorzichtig, dat wisten we best, Ton was roekeloos en scheurde graag door een bocht. En ik vond het prachtig! Nu heb ik tijd om erover na te denken,” be-

sloot ze spottend, „net als jij!”

„Ja. je denkt niet na bij alles wat je doet,” zegt Ellen aarzelend.
„Nee, als ik toen doodgegaan was die dag, had ik er niets van gevoeld,” zegt Joke opeens.

„Houd op, toe,” zegt Ellen smekend.

Dan is het een poos stil tussen hen, maar na een poos komt Joke weer met een opmerking.

„Zeg Ellen, geloof jij in God?”

„Ja . . . wel?” vraagt ze bedeesd.

„Nou . . . dan geloof je ook in de hemel, hè?”

„Ja . . . natuurlijk.”

Joke lacht even: „Ik denk eraan dat ik dan nu in de hemel geweest zou zijn . . . Dat is toch zo, niet Ellen, dat geloof jij toch ook, hè?”

Ellen trilt ervan en antwoordt niet. Die Joke kan soms zulke vreemde dingen zeggen, daar weet ze echt geen weg mee en ze wordt er ook erg moe van.

„Waarom zeg je nu niks?” fluistert Joke opnieuw.

„Omdat . . . omdat ik het zo moeilijk vind om daarover te praten,” zegt ze zacht.

„Okee, dan zwijgen we weer,” zegt Joke obstinaat, „dan gaan we maar weer naar het plafond liggen kijken.”

„Je moet niet boos zijn, hoor,” zegt Ellen.

„Welnee.”

Dan komt er een verpleegster binnen met een serveerwagen. Ze krijgen allebei fruit op een schoteltje en melk.

„Jullie maken je toch niet te druk,” zegt ze als ze Ellens gespannen gezicht ziet.

„We hebben alleen samen gepraat, we moeten toch wat doen,” zegt Joke terug.

„Ja ja, maar rust is het beste voor jullie beiden, dat weet je.”

„R . . . u . . . s . . . t,” spelt Joke nadrukkelijk. „Ik heb er genoeg van, zuster!”

„Ik begrijp het, Joke, kalm wat, toe,” zegt de zuster even haar handen vattend. „Het is helemaal niet goed voor je, je zo op te winden.”

Dan bedaart Joke weer wat, maar de verveling maakt toch dat ze steeds weer met Ellen begint te praten. Ze kunnen wel vrij goed met elkaar opschieten en bekorten de tijd soms met raadseltjes opgeven of een soort hersengymnastiek, maar o wat zijn ze er ontzettend gauw moe van. Dat hoofd is zwakker dan ze denken. Op een middag komt er een politieagent in het ziekenhuis naar Ellen toe.

„Hoe maak je het?” vraagt hij vriendelijk.

„Goed meneer,” zegt ze.

„Dat is prettig. We zijn bezig een rapport op te maken van het ongeval dat je gehad hebt. We willen precies weten hoe het gebeurd is, Ellen. Kun jij je alles nog herinneren?”

„O ja.”

„Nou vertel dan eens hoe jij denkt dat het gegaan is.”

„Ik had haast om op school te komen, want het was laat. Er reed een man voor me op een solex, die ik passeren wou, maar hij ging maar niet opzij. Toen gaf ik een schreeuw, zo iets van: „je moet rechts houden” vertelt Ellen aarzelend.

„En toen ging hij?”

„Ja, hij zwenkte naar rechts en juist toen ik dacht dat ik voorbij was, zaten we tegen elkaar, reed hij tegen me aan, geloof ik . . .”

„En je boekentas, waar had je die, achterop of aan je stuur?”

„Aan m'n stuur, dat weet ik zeker, want m'n achterband was erg zacht en ik dacht: het is toch maar een klein eindje, ik ben er zo . . . Ik hield hem vast, ja, met mijn hand bij de bel . . .”

„Daarmee is het raadsel opgelost, die wond aan je hoofd heb je aan die tas te danken. De man voor je reed langzaam, heeft hij verteld, want hij is een beetje doof en wilde voorzichtig zijn. Hij schrok toen je opeens vlak achter hem zat en een schreeuw gaf.”

„Ligt hij ook in het ziekenhuis, meneer?”

„Nee, hij is er vrij goed afgekomen, alleen met wat schrammen hier en daar.”

„Gelukkig,” zegt Ellen opgelucht.

„Je moet maar gauw beter worden, meisje en voortaan wat voorzichtiger, hoor,” zegt de politieagent, die het heel kort maakt.

„Ja meneer, dat beloof ik,” zegt Ellen gedwee, hem een hand gevend.

Het gesprek heeft maar even geduurd, toch heeft het Ellen opgewonden.

Verbeeld je: een politieagent bij haar bed op bezoek, moest ze gauw aan moeder vertellen als ze kwam. Maar hij was wel aardig gelukkig, helemaal niet streng.

„Krijg je boete, Joke, als je een ongeluk hebt?” vraagt ze aan het meisje naast haar.

„Dat hangt er vanaf wat voor ongeluk het is. Als een ander veel schade oploopt door jou, dan moet dat uitgezocht worden.”

„En wie moet dat dan betalen?”

„Ja, meestal de verzekeringen, hoor, maar daar had die agent het toch niet over, wel?”

„Nee.”

„Nou dan! Doe je oogjes maar rustig dicht, hoor en wees dankbaar dat je net niet onder die auto kwam.”

„Ja, dat scheelde maar een haar,” zegt Ellen huiverend.

Dan is het lang heel stil, maar haar gedachten spinnen verder en hebben geen rust en het verlangen naar huis groeit met de dag.

Als Ellen een week in het ziekenhuis gelegen heeft, staat op een morgen opeens de dokter bij haar bed. De verpleegster haalt het verband van haar hoofd en de dokter bekijkt de wond.

„Dat is mooi genezen,” zegt hij tevreden.

Blijdschap golft door Ellen heen en hoopvol vraagt ze: „Mag ik nu gauw naar huis, dokter?”

„Heb je het zo slecht bij ons?” vraagt deze plagend.

„Dat niet, maar . . .”

„Ja ja, je wilt graag naar huis. Nu je mag. Ze kan wel vervoerd worden,” zegt hij tegen de verpleegster en dan opnieuw tegen Ellen: „Je mag morgen naar huis, maar daar moet je ook nog rusten, denk erom, van naar school gaan komt voorlopig niets. Kalm aan de eerste dagen, vergeet dat niet.”

„Ja dokter,” belooft Ellen blij.

„En geen grapjes meer uithalen, hoor!”

„Nee dokter,” zegt Ellen lachend.

Hè, wat gelukkig is ze nu, zou Joke ook weg mogen?

De dokter staat nu bij haar bed.

„Mag ik ook naar huis, dokter?” hoort ze Joke vragen.

Die voelt aan haar pols en legt even z'n hand op haar hoofd.

„Nog even geduld, meisje, jij bent zover nog niet,” zegt hij vriendelijk. „Het gaat goed, hoor, we houden je hier echt niet langer dan nodig is.”

Joke is verslagen, met moeite dringt ze haar tranen terug.

„Akelig voor jou, zeg,” probeert Ellen te troosen.

„Och waarom . . .” antwoordt ze nukkig.

Na een poosje stilte heeft ze zich hersteld.

„Ik vind het fijn voor jou, dat je weg mag,” zegt ze eindelijk.

„Ik ben dolblij,” fluistert Ellen.

„Ik zal je wel missen,” zegt Joke droog.

„Ja, ik jou ook, maar ik stuur je een mooie kaart en als ik schrijven mag een brief, zeg.”

„Dat is aardig. Zie ik je later nog wel eens?”

„O ja vast, ik zal je niet vergeten, Joke.”

„Ik jou ook niet, ik vond je best aardig en nou zeg ik niks meer, dáág.”

Met een ruk heeft ze haar hoofd omgedraaid, ze heeft het nog moeilijk, merkt Ellen en ze begrijpt het. Maar haar blijdschap kan het niet neerslaan. Zij mag gelukkig naar huis!

Op een vrijdagmorgen komt Ellen thuis.

Het is gewoon feest als ze er weer is en iedereen is blij. Ze mag op de bank in de kamer liggen, die is voor haar in orde gebracht en ook nu krijgt ze weer bloemen en geschenken.

Elke dag komt er bezoek voor haar en iedereen brengt wel iets voor haar mee, ze staat aldoor in de belangstelling en dat is iets dat Rieke slecht verwerken kan.

Ze gunt haar alle liefs wel, maar toch steekt het haar.

Het duiveltje van de jaloezie steekt opnieuw z'n kop op en fluistert haar in dat zij niet meetelt. Dat de wereld alleen draait om Ellen en dat het duidelijk genoeg is dat Ellen toch het lievelingetje is.

Ze doet al stugger en ongenaakbaarder en is bij tijden erg brutaal tegen haar moeder. Ze is eigenwijs en niet voor rede vatbaar. Na een ongeluk, nota bene door haar eigen schuld, loopt de hele familie achter Ellen aan en verwent haar met lekkers, boeken en puzzels of het niets kost.

En zij mag het aanzien, bah! Haar humeur wordt er niet beter op. Ellen wil aardig tegen haar zijn, maar ze botst op Rieke's onwil, daar ze zich steeds meer terugtrekt.

Haar moeder ziet het ook, ze kent het kwaaltje van Rieke en probeert haar af te leiden. „Moet je vandaag naar Anneke?” vraagt ze haar.

„Ja, dat is afgesproken,” zegt Rieke bot.

„'k Hoop dat je het daar gezellig hebt.”

„Waarom? Interesseert het u wat of ik het gezellig heb?”

„Natuurlijk Rieke.”

„Zo . . . 'k Dacht dat u wel blij zou zijn als ik opgehoepeld was.”

„Wat is dat nu voor dwaze praat, hoe kom je daarbij?”

„Nou dan hebt u Ellen helemaal voor u alleen,” zegt ze bitter.

„Rieke, hoe durf je zo iets te zeggen, wat doe je me daar verdriet mee! Mogen we niet blij zijn als je zusje weer thuis is na dat ongeluk en dat alles zo goed is afgelopen?”

„Voor mijn part, als ik dan ook nog maar een beetje meetel.”

„Rieke Rieke, wat zie je het alles weer fout. We hoeven toch telkens niet opnieuw te zeggen dat jij ons even lief bent, hè, dat kun je zo langzamerhand wel weten.”

„Dat denkt u maar en het is niet waar, niet waar!” gilt Rieke terwijl ze naar boven holt en de deur van haar kamer achter zich dichtklapt.

Hoofdschuddend ziet haar moeder haar na en ze zucht.

Nee, ze gaat beslist nu niet achter haar aan. Rieke weet drommels goed dat ze verkeerd is of anders komt ze er wel achter. Wat is ze toch soms een moeilijk meisje. Hoe vaak heeft ze zulke buien nu al gehad? 't Is om er moedeloos onder te worden, denkt ze triest. Langzaam gaat ze de kamer in.

Ellen kijkt haar dadelijk aan: „Wat had Rieke?” vraagt ze nieuwsgierig.

„Och, een kleinigheid, ze is wat prikkelbaar de laatste tijd,” zegt ze ontwijkend.

„Weet u wat het is, mam? Ze is jaloers!”

„Zou het?”

„Dat weet u best. Ja mam, ze heeft een pik op me, denkt u dat ik zo dom ben dat ik dat niet begrijp?”

„Het kan,” antwoordt ze voorzichtig.

„Het is wáár en het is allang zo!” valt Ellen uit. „Ze kan soms zo gemeen tegen me doen, u moet eens zien hoe lelijk ze kijkt, als ik op de accordeon speel. Ze gunt me dat ding nog niet!”

„Niet overdrijven Ellen,” weert haar moeder af, „en als het zo zou zijn, dan moeten we maar veel geduld met haar hebben.”

„Makkelijk gezegd,” bromt Ellen ontevreden.

„Ik begrijp dat we er toch samen eens over praten moeten, Ellen. Stel dat je gelijk hebt, misschien geven we dan wel eens reden tot die jaloezie . . .”

„Klets!” valt Ellen uit.

„Niet zo snel met je oordeel. Ieder mens heeft z'n zwakke zijde,

jij en ik ook, Ellen, laten we geduld hebben met haar. Ze komt er vandaag of morgen wel achter dat ze fout zit. Boven die kleinzieligheid groeit ze heus wel uit. Ik wil beslist niet dat jij je ermee bemoeit, begrepen?"

„Goed mam,” zegt Ellen tam.

Vlak daarop komt Rieke binnen. Ze kijkt schichtig van haar moeder naar Ellen en staat even besluiteloos. Dan zegt ze: „Ik ga naar Anneke, moeder . . .”

„Prettig weekend dan kind.”

„’t Spijt me dat ik daarnet zo uitviel,” zegt ze haperend. „Ik hoop dat u niet boos op me bent.”

„Nee Rieke, ga maar en wees gerust daarop.”

„Dag moeder,” zegt ze terwijl ze haar omhelst en dan nog haastig: „Bonjour Ellen, tot ziens!” bij de deur.

„Vergeet je gitaar niet!” roept Ellen.

„Nee, die heb ik bij me, dáág!”

11 BIJ ANNEKE

Een weekend bij Anneke, daar heeft Rieke zich erg op verheugd. Het zat in de pen, maar door omstandigheden was het al een keer uitgesteld. Maar nu is het dan zo ver. Natuurlijk was ze al wel enkele keren bij haar geweest en ze hadden samen ook geoefend met de gitaar, leuk hoor, maar een nacht daar logeren leek haar gewoon het einde.

Ze had kennis gemaakt met de hele familie Groeneveld. De ouders van Anneke waren aardige mensen en dan was er Jackie, de iets oudere zus, die eigenlijk Jacoba heette. Sinds ze op 't kantoor was had ze haar naam veranderd, tot groot plezier van Anneke die haar plagend Coby bleef noemen. Verder waren er nog twee broers. De oudste was Karel, die al in de twintig was. Hij deed iets in de muziek en was erg knap, een heel ander type dan zijn broer Jan. Die werkte bij zijn vader op de tuin, hij was negentien jaar, een leuke jongen vond Rieke hem. Karel was verloofd, zijn meisje heette Carien, misschien gaan ze gauw trouwen, heeft Anneke verteld, als ze tenminste een huis kunnen krijgen. Nu zal ze hen allemaal weer ontmoeten, en terwijl Rieke dwars door de stad rijdt, verheugt ze zich daarop. Als ze uit het centrum is, belandt ze in een nieuwe wijk met veel hoge flats. Daarachter ligt de Vlietweg, waar nog net vrij de woning van de tuinder ligt.

De weg is nog een echte landweg met sloten aan weerskanten. Een brede dam geeft toegang tot het erf om de woning.

Anneke die haar verwacht, staat al naar haar uit te zien. Ze komt

dadelijk op haar toe:

„Hallo hallo,” juicht ze luidruchtig.

„Dáág, hier ben ik dan.” „Leuk, kom mee naar binnen.”

„Ja, eerst m'n spullen pakken toch zeker.”

„Ik neem je gitaar wel, kom!” dringt Anneke aan.

Binnen wacht mevrouw Groeneveld haar op. „Ha, daar is Rieke,” groet ze hartelijk. „Geef me een hand kind, en hoe is 't met je zusje Ellen?”

„Goed mevrouw, ze hoeft nu niet meer de hele dag te liggen.”

„Gelukkig, dat is weer een zorg minder voor je ouders.”

Rieke knikt. Ja ja, zo is het toch, het wàs een zorg toen Ellen in het ziekenhuis lag, weet ze.

„Wil je thee, Rieke?”

„Graag mevrouw.”

„Mooi, schenk je voor haar in, Anneke?”

„Okee mama.”

„Voor mij meteen ook,” roept Jackie die juist van boven komt.

„Wil je weer bediend worden?” zegt Anneke plagend.

„Je zou een slechte dag hebben als je dat niet voor me doen mocht, lieverd.”

„Spook!” scheldt Anneke terwijl ze vrolijk een neus trekt.

Allemaal lachen ze.

„Moeten vader en Jan ook thee, mam?”

„Ja, ik hoor hen al bij de achterdeur, schenk meteen maar in, meid, als ze handen gewassen hebben in de keuken, zijn ze zo hier.”

Binnen een minuut of vijf zijn ook die binnen, ze merken Rieke allebei meteen op en groeten, Jan waagt zelfs een knipoogje aan haar, zodat ze bloost tot achter haar oren.

„Zeg, je gaat toch zeker niet met mijn broer flirten, hè?” plaagt Anneke dadelijk raak.

Rieke wordt zo mogelijk nog roder en Jan gaat de kamer uit. Hij heeft z'n thee opgedronken en smeert hem op z'n brommer.

Mijnheer en mevrouw Groeneveld willen ook nog even winkelen in de stad en Jackie rijdt voor de gezelligheid met hen mee.

„Nu zijn we fijn alleen en kunnen we gitaar spelen,” zegt Anneke. Eerst stemt ze de instrumenten en dan beginnen ze. Anneke heeft een boekje dat „Jan Pierewiet” heet. Zij kiest de liedjes die ze allebei kennen en dan gaan ze erop oefenen. Ze gaan er ook bij zingen, het klinkt goed en Anneke waagt zich zelfs aan de tweede stem.

Ze zijn enthousiast!

„’t Gaat enig, hè,” zegt Anneke als ze even stoppen. Zij heeft duidelijk de leiding en leert Rieke, die het gelukkig gauw snapt, weer een nieuwe greep.

Rieke is er ondersteboven van, ze geniet geweldig en zo knap als Anneke is. Zou zij wel ooit zo goed worden? Ze hoopt het!

Ze vraagt het ook aan Anneke, maar die lacht erom. Ze voelt zich wel geveid, omdat Rieke haar zo goed vindt, maar ze zegt resoluut: „Jij kunt het ook, hoor, nog even, dan zijn we gelijken, dan kun jij het even goed.”

Het spel boeit hen beiden, ze vinden het heerlijk.

„We kunnen binnenkort best ergens optreden,” stelt Anneke voor.

„Waar dan?” vraagt Rieke nieuwsgierig.

„Op school bijvoorbeeld, zullen we dat doen?”

„Als jij vindt dat het gaat, mij best.”

„We blijven oefenen, en als we dan eens een feestje hebben, spelen we. Vooruit, laten we dat vakantieliedje nog even doen.” Ze slaan de akkoorden aan en beginnen te zingen:

Hoog op de gele wagen
rijd ik door berg en dal;
Lustig de kleppers draven,
blij klinkt het hoorngeschal.
Water, wouden en weiden,

stromen zo machtig en vrij.
Ik kan van uw schoonheid niet scheiden.

Maar 't gaat voorbij, voorbij!

Ze zingen alle coupletten en blijven maar bezig.

Ze vergeten tijd en uur, de middag vliegt om.

Ze gaan zo in hun spel op, dat ze niets horen en verrast opkijken als opeens de 'kamerdeur opengaat en Karel en Carien binnenkomen.

„Bravo, dat klonk niet gek,” zegt Karel complimenteus.

„Heus, meen je het?” vraagt Anneke fel.

„Natuurlijk meen ik het, Carien en ik hebben even in de gang staan luisteren, jullie zingen goed en jij hebt ook een heel aardige stem, Rieke.” „Is dat waar?” vraagt Rieke verrast en toch een beetje ongelovig.

„Als ik vraag of jullie allebei lid willen worden van ons tienerkoor, dan geloven jullie het zeker wel?”

„Dat zou ik nou best willen,” zegt Rieke verlangend.

„Moet je morgen alvast maar eens komen luisteren in de kerk, dan kun je ons horen zingen,” stelt Karel voor.

„Hè ja, dat doen we, Anneke.”

„Een nieuw lid heb je al, Karel,” zegt Anneke plagend.

„Dan komt de tweede vanzelf. Kom zeg, geven jullie nu nog een nummertje of is de voorstelling ineens afgelopen?”

„O nee, noem jij maar een liedje of Carien.”

„Sarie Marijs.”

„Goed, daar gaat ie!”

En dan spelen ze weer, terwijl ze nu alle vier meezingen, het is dolgezellig, ze blijven bezig tot de anderen terug zijn. Dan moet er tafel gedekt worden en koffie gezet, maar dat is gauw genoeg gebeurd met zoveel meisjes.

Rieke voelt zich volkomen thuis en geniet van de gezelligheid en de goede sfeer. Belachelijk lijken nu de strubbelingen die ze thuis had en waarvan zij zelf de schuld droeg. Het rode lichtje brandt weer, zij hééft schuld, weet ze. Dat moet ze goedmaken later . . .

Zie eens hoe Anneke met Jackie omgaat, er is steeds een speelse plagerij tussen hen, maar ze worden nooit venijnig tegen elkaar. Rieke heeft er schik om en het geeft haar veel te denken.

De avond vliegt om, de thuisblijvers kijken naar de televisie waar een uitzending te zien is van de NCRV. Het is zeskamp; om de capriolen die de ploegen maken in de wedstrijden, hebben ze danig veel plezier, het is als steeds weer een rumoerige maar leuke uitzending.

Dan is het tijd om naar bed te gaan.

Rieke en Anneke wensen welterusten en gaan naar boven.

Ze slapen op een knus klein kamertje, ieder in een een-persoons-bed. Als ze in bed liggen, laat Anneke een schemerlampje nog aan. Slapen doen ze voorlopig toch niet. Ze willen praten.

„Zeg,” komt Rieke opeens, „we moeten juffrouw Vrijman toch maar bloemen sturen, Anneke.”

„Mij best, maar we weten niet eens waar ze woont.”

„Dat kunnen we vragen bij de directrice.”

„Ja, hoe kom je daar nu ineens op?”

„Och . . . we hebben het dikwijls erg bont gemaakt bij haar en . . . we zágén dat ze er niet tegen kon, en het ergste was dat we dan toch doorgingen.”

„Goed, ze krijgt bloemen,” zegt Anneke resoluut. „Maandag beginnen we geld te vragen, jij en ik, okee?”

„Afgesproken. Jij bent zo'n echte doordouwer,” lacht Rieke.

„Weer wat nieuws!”

„Je hebt wat weg van Ellen.”

„O ja?”

„Ja! Jullie hebben geloof ik nooit problemen.”

„Toe nou, 't is maar hoe je ze opvat.”

„Ben jij wel eens jaloers op je zus?”

„Hoe kom je daar nou bij! Nee hoor!”

Stilte . . .

„Ben jij dan wel eens jaloers op je zus, Rieke?”

„Ja . . .” zegt Rieke aarzelend.

„Waarom?”

„Ik denk wel eens dat ze thuis meer om haar geven . . . ze wordt altijd erg verwend en iedereen vindt haar aardig . . . Ik kan niet zo zijn als zij!”

„Natuurlijk niet, jij bent Rieke, een heel ander type dan Ellen, zoals Jackie een heel ander type is dan ik. Je haalt je dingen in je hoofd die niet bestaan, want ik weet zeker dat je ouders net zoveel houden van jou als van Ellen. Als jij in het ziekenhuis gelegen had, hadden ze je precies eender verwend en net zo blij geweest als je weer beter werd.”

„Ik voel wel dat het verkeerd is om jaloers te zijn.”

„’t Is zelfkwalling!” flapt Anneke eruit.

„Precies.”

„Wees zoals je bent. Denk je soms dat ik een kopie zou willen zijn van Jackie? Nee hoor, ik heet Anneke en ik wil Anneke zijn.”

„Wat kun jij de dingen toch grappig zeggen,” lacht Rieke zacht, „maar ik zal het onthouden: ik ben Rieke en ik wil Rieke zijn!”
„Hatsekidee!”

„Zouden we nu niet eens gaan slapen? ’t Is bij twaalfen, juf, straks krijgen we een uitbrander van je vader.”

„Ha ha, die slaapt allang! Vader ligt nooit wakker en moeder gunt ons de lol wel. Maar ik wil ook wel slapen, dag lieverd, je mag alleen m’n rug nog zien, morgenochtend draai ik me pas om; hier, nog een kushand, maar dat is echt het laatste . . .”

„Welterusten en bedankt,” zegt Rieke zacht.

Maar slapen doet ze nog niet meteen, er valt nog veel na te denken en ze moet nog bidden. Bidden om vergeving van het kwaad van deze dag . . . en om een hart dat nooit meer zo zonder reden jaloers zal zijn . . .

Daarna wordt ze helemaal rustig en glijdt ze vanzelf in een dromeloze verkwikkende slaap.

12 EEN ZONDAG MET ZANG

Het is heerlijk weer de volgende morgen. Een beetje fris, maar de zon schijnt en maakt alles vrolijk. Al vroeg in de morgen kwinkelen en tijlpen de vogels in de bomen en op het dak. Het belooft een prettige dag te worden. Het huis van de familie Groeneveld davert alweer van leven. Allen zijn opgestaan en schikken zich om de gezellig gedekte ontbijttafel. Alleen Karels verloofde Carien ontbreekt. Na het eten moet hij gauw naar de kerk, hij heeft zelf een Dyane en Jackie, die ook meezingt in het koor, rijdt met hem mee.

„Komen jullie luisteren?” vraagt Karel nog voor hij vertrekt.

„Naar welke kerk moeten we dan?” vraagt Anneke.

„Naar de Johanneskerk,” roept Jackie voor hem.

„Mooi, flink eind hier vandaan,” stelt Anneke vast.

„We kunnen toch op de fiets,” zegt Rieke.

„Ik breng jullie wel,” zegt mijnheer Groeneveld bedaard.

„Dat is fijn, maar haalt u ons weer op ook?”

„Wat dacht je? Moeder en ik gaan naar dezelfde kerk, hebben we besloten.”

„U naar een jeugddienst, vader?” vraagt Anneke verbaasd.

„Waarom niet? God is overal tegenwoordig waar Zijn woord gebracht wordt, of het nu bij oude of jonge mensen is en wij willen dat koor van Karel ook wel eens horen zingen, hè moeder?”

„Zo is het,” geeft moeder Groeneveld dadelijk toe.

„Maken jullie je dus maar klaar, want dan gaan we, meisjes.”

Er valt niets meer klaar te maken, in een wip zetten ze zich

achterin de auto en gaan ze gezellig op weg.

In de stad luiden een paar kerkklokken, een dichtbij, de andere ver weg. Vele voetgangers begeven zich naar de verschillende kerken in het centrum.

De Johanneskerk ligt in een nieuwe wijk aan de rand van een brede weg. Het is een moderne kerk, mooi en sober. Het podium ligt wat hoger, er staat schuinweg een lage kansel. De brede roodstenen muur heeft een prachtig glas-in-lood raam. Het geeft een bijbels tafereel weer en het boeit door z'n warme kleurenpracht. Rechts van de kansel hangt een groot kruis. Rieke en Anneke kijken rond, ze zijn beiden nog nooit in deze kerk geweest.

Het koor staat opgesteld links van de preekstoel, als de dienst begint. Na de gebruikelijke opening met bijbellezen en gebed, zullen ze het eerste lied zingen. Dat lied staat gedrukt op de liturgie die bij de ingang uitgereikt is:

Eens zal op de grote morgen
Klínken het bazuingeschal.
Dan zal Jezus wederkomen,
als de Rechter van 't Heelal.

Wie zal op die grote morgen
buigen voor die Majesteit?
Wie zal op die grote morgen
vluchten voor die heerlijkheid?

Eens zal op die grote morgen
't mensdom zwijgen eind'lijk stil.
Dan zal Jezus Christus vragen:
„Wat deed u om Mijnentwil? ”

Eens zal op die grote morgen
Jezus' macht worden erkend.
Dan zal ieder mens beseffen,
dat Gods Woord geen leugen kent.

Eens zal op de grote morgen
blank en bruin worden vereend.
Kleur of ras is niet belangrijk,
Maar Gods gunst wordt ons verleend.

Machtig en overtuigend heeft dit lied geklonken.

Het was prachtig en het werd zo sterk gezongen door al die jonge stemmen. Rieke en Anneke zijn er van onder de indruk.

De predikant staat alweer, hij zal spreken over een gedeelte uit Daniël drie vers achtentwintig en leest dat opnieuw voor:

„Nebukadnezar hief aan en zeide: Geloofd zij de God van Sadrach, Mesach en Abednego! Hij heeft zijn engel gezonden en zijn dienaren bevrijd, die zich op Hem hebben verlaten, het bevel des konings hebben overtreden, en hun lichamen prijs gegeven omdat zij geen enkelen god willen vereren of aanbidden dan alleen hun God. Daarom wordt door mij een gebod uitgevaardigd, dat ieder, tot welk volk, tot welke natie of taal hij behore, die enig oneerbiedig woord spreekt tegen den God van deze vrienden, in stukken gehouwen en dat zijn huis tot een puinhoop gemaakt zal worden, omdat er geen andere God is, die zó verlossen kan.”

Na deze voorlezing brengt de dominee een boeiende preek over de drie vrienden van Daniël, die het gebod van de koning durfden weerstaan en weigerden te knielen voor een beeld. Zelfs de dreiging dat ze in de vurige oven geworpen zullen worden, brengt hun geloof niet aan het wankelen. Zij vertrouwen op God, hun God die verlossen kan. Een levende God, machtig als geen andere. Als de trompetten blazen en zij moeten knielen, blijven ze staan. Ze hebben gekozen voor God, die hen ook bewaren en verlossen kan van de gloeiende oven. Ze willen geen compromis sluiten en blijven trouw, ook al gaan ze dan op weg naar de ogenschijnlijke ondergang. De oven wordt extra heet opgestookt en de mannen

worden gebonden en met hun kleren aan geworpen in de vuurpoel. Maar wat is dat? Drie mannen zijn in het vuur gegooid en nu lopen er vier! Ze kunnen hun ogen niet geloven, er is een lichte gestalte bij, het lijkt een godheid zeggen de omstanders huiverend. De koning ziet het ook. Haal de mannen uit het vuur, laat ze eruit komen, gebiedt hij. En dan komen ze, de drie moedige mannen, ongedeerd staan ze voor de heerser en worden van alle kanten bekeken. Maar zelfs hun hoofdhaar is niet geschroeid.

Dat moet toch wel een machtige God zijn, die deze mensen dienen en die hen zo verlossen kan. En zulk een God, jongelui, zulk een machtige God hebben wij. Ook jullie worden voor de keuze gesteld. Voor het forum van de wereld van die tijd kozen deze mensen voor God en bleven trouw aan hun geloof. Ook nu komt de uitdaging, we hoeven ons niet te schamen voor het evangelie, want we dienen een levende God die alleen verlossen kan. De lichtende gestalte in de oven was God, die zijn getrouwen bewaarde en uitredde. Hij is heilig, Hij is de Koning de Heer der Heren. Hij alleen. Hij is het waard dat jullie voor Hem kiezen en Hem dienen. Jonge mensen, kies voor Hem, het zal jullie nooit berouwen. Amen.”

Het is doodstil in de kerk geweest tijdens de preek, nu gaat er een geritsel door de rijen.

„Goed hè?” fluistert Anneke zacht.

Rieke knikt nauw merkbaar, ze is nog onder de indruk.

Dan wordt er gezongen door de gemeente en daarna samen gedankt. Het tienerkoor zingt een slotlied met een geweldige begeleiding, waarvan ze allen het refrein meezingen mogen.

Ik droom van een wereld waar 't met onrecht is gedaan,
waar de waap'nen zijn verdwenen, blank en zwart weer samengaan.

Waar het onderscheid van rijk en arm voorgoed heeft afgedaan,

Het Koninkrijk van God!

Glorie, glorie, halleluja, Gods Koninkrijk breekt door!

**Ik droom van een wereld waar geen rouw is en verdriet,
waar protestsongs zijn vervangen door een juub'lend vreugdelied;
waar geen mensen meer verhong'ren,
maar de mens zijn broeder ziet;**

Het Koninkrijk van God!

Glorie, glorie, halleluja, Gods Koninkrijk breekt door!

**Neen, die droom is geen illusie, 'k weet die droom wordt
werk'lijk waar!**

God belooft een nieuwe aarde,

Zijn ontwerp ligt kant en klaar;

'k Mag nu naar zijn schema bouwen,

God voltooit het, reken maar;

Zijn Koninkrijk breekt door!

Glorie, glorie, halleluja, Gods Koninkrijk breekt door!

„'t Is of ik droom,” zucht Rieke, „wat is dat prachtig!”

**„Ja hè,” zegt Anneke, „'t lijkt me best fijn om met zo'n koor
mee te zingen.”**

**„Ik praat er vanavond thuis dadelijk over, 'k heb nog nooit zo'n
fijne kerkdienst meegemaakt, en wat die dominee zei, nou, dat
vergeet ik ook nooit meer!” zegt Rieke terwijl ze naar buiten
lopen.**

„Ja, 't was fijn,” antwoordt Anneke. „Karel doet het goed, hè?”

„Nou, je bent zeker wel trots dat het je broer is?”

**„En of,” glundert Anneke stralend. „Dat koor is de laatste tijd zo
gegroeid; ze zijn begonnen met een aantal jongens en meisjes uit
zijn klas en er komen er steeds bij. Je zult zien: na deze kerk-
dienst krijgt hij weer nieuwe.”**

„Dat zal best, maar hij vindt het goed, hè, als wij ook komen?”

„Welja, kijk daar staat vader met de auto. Kom, we gaan gauw naar huis.”

Ze lopen een stapje harder en zitten weldra weer achterin de Volkswagen.

„Naar jullie zin gehad?” informeert Anneke’s moeder.

„Nou, heel erg!” zeggen ze spontaan. „En u?”

„Wij ook, wat een spreker is die dominee, we hebben met aandacht geluisterd, nietwaar vader?”

„Ja, wat een gave om zo te kunnen boeien, echt een predikant die nog wat te zeggen heeft in deze tijd.”

In snel tempo gaan ze nu naar huis.

Daar moet de koffie nog gezet worden. Mevrouw Groeneveld loopt meteen door naar de keuken. Daar haalt ze ook een appel-taart uit de kast, die ze zelf gebakken heeft. Ze is nog een vlotte vlugge vrouw, die heel handig en snel voor het een en ander zorgt. Weldra zitten ze dan ook allen met een geurige kop koffie voor zich en een smakelijk stuk appeltaart. Vader Groeneveld boomt met zijn zoon Jan, die een vriend meegebracht heeft, over wat krantenieuws van de laatste tijd en Jackie, die weinig zegt, trekt zich terug met een boek. Karel komt niet thuis, die blijft bij z’n verloofde in de stad.

Rieke en Anneke hebben het ook gauw bekeken.

„Ga je mee naar buiten, een beetje in de zon zitten?” vraagt Anneke.

Rieke vindt het best. Anneke reikt haar een boek aan.

„Hier, dan heb je wat te lezen,” zegt ze, zelf ook een exemplaar onder haar arm duwend.

Dan zijn ze samen in de tuin, op een windstil plekje; tussen een paar kassen staan een paar makkelijke stoelen. Daar zetten zij zich neer om te lezen. Het is heel stil in de tuin, behalve het gekakel van de kippen en het zingen van vogels horen ze niets.

„Hier ben je nog werkelijk echt buiten,” zegt Rieke dromerig.

Anneke knikt, maar kijkt niet op uit haar boek. Het is een span-

nend verhaal dat ze leest en ze wil kennelijk niet praten.

Rieke ontbreekt de lust tot lezen, dromerig staart ze over het boek heen in de verte, waar ze niets dan weilanden ziet met koeien.

Ze is innerlijk diep geroerd door alles.

Wat is het fijn een vriendin te hebben met wie je goed kunt opschieten, ze heeft het getroffen met Anneke. Toen ze voor 't eerst naar de huishoudschool ging, ontmoette ze haar. Ze gingen dadelijk naast elkaar zitten en sloten meteen vriendschap. Het ging bijna vanzelf. Nu zouden ze elkaar niet meer willen missen, want ze hebben het altijd leuk samen.

Mijnheer Groeneveld wandelt langs de paden in de tuin, hij steekt z'n hand op, als hij ziet dat Rieke naar hem kijkt. Wat zijn ze allemaal vriendelijk hier en wat is het heerlijk zo maar een beetje te soezen in de zon en gelukkig te zijn!

Wat zal ze veel te vertellen hebben als ze thuiskomt.

't Is of ze gegroeid is vandaag. Wat nietig en kinderachtig lijkt haar gebeuzel om Ellen. Verdraaid, ze houdt toch van allemaal zoveel en zij . . . zij houden toch ook van haar! . . . Ze wil alles overdoen, beter . . .

Ze is vol goede voornemens, hier is het fijn, maar ze heeft een thuis waar het ook fijn is. Waar zij haar eigen plekje heeft en waar ze altijd zichzelf kan zijn. Ook als ze lastig is, hebben ze geduld met haar en makkelijk is ze heus niet altijd, dat weet niemand zo goed als zij zelf.

Rustige voetstappen komen nader, Jackie komt langs.

„Of jullie komen eten,” vraagt ze.

„We komen subiet,” zegt Anneke geuwend. „He, wat heb ik honger. Jij ook Rieke?”

„Een beetje,” zegt Rieke schuchter.

Dan gaan ze samen naar huis en vervolgen aan de welvoorziene maaltijd het ritme van elke dag.

Maar deze dag is voor Rieke iets bijzonders. 't Is of ze iets nieuws

ontdekt heeft. Iets dat haar een beetje gelukkig maakt. Ze wil het delen met Anneke en later met allemaal thuis. Het zit binnen in haar, ze kan er ook van zingen. Er is een lied in haar hart.

Graag grijpt ze haar gitaar weer, als Anneke voorstelt samen te spelen. Buiten zitten ze die middag, Anneke geeft de toon aan en Rieke doet haar uiterste best om haar bij te blijven, want een beginneling is ze nog.

Klanken en woorden komen over haar lippen, het is alles goed,

haar stem wordt warmer en dieper, het is heerlijk zo samen te spelen en te zingen. En er tussendoor te babbelen.

Veel te snel gaat de dag voorbij.

De dag die voor Rieke een zondag werd in de dubbele betekenis van het woord.

Dan nadert de avond. Anneke brengt haar een eindje op weg naar huis, ze hebben elkaar nu niet veel meer te vertellen.

„Nog eens bedankt,” zegt Rieke voor ze uiteengaan.

„Tot morgen en hou je taai,” zegt Anneke.

Dan is Rieke alleen, ze neuriet een liedje terwijl ze rijdt, ze hebben ook zoveel gezongen en het zingt nog aldoor in haar. Ze is blij!

Veerkrachtig drukt ze de trappers neer van haar fiets, ze rijdt hard, want ze wil spoedig thuis zijn. Ze heeft een massa te vertellen. Wat Karel zei van haar stem, o, dat is ze nog niet vergeten. En ze moet een heleboel rechtzetten, want ze is een draak geweest en een stiekemerd ook.

Nou!

„Daar is Rieke weer,” verwelkomt haar moeder haar vrolijk.

„Ja, hier is ze,” start ze opgewekt. Ze kust haar ouders en ook Ellen die nog op de bank ligt. Op de nieuwsgierige vragen begint ze te vertellen hoe ze het gehad heeft. En allemaal leven ze mee, allemaal hebben ze belangstelling voor háár, ervaart ze.

„Jullie zijn samen,” zegt Ellen opeens raak, „dat is fijn, ik moet helemaal alleen accordeon leren spelen en, je mag het gerust weten, het is moeilijker dan ik dacht, hoor.”

„Juist,” zegt haar vader lachend, „begrijp je nu dat ik er de brui aan gaf?”

„Maar ik zet door, al duurt het nog zo lang,” beweert Ellen.

Het is intussen al vrij laat. Ellen ziet nog steeds erg bleek en moet beslist naar bed toe. Ze heeft willen wachten op Rieke en is tevreden gesteld nu ze alles gehoord heeft over Anneke.

„Laat ze volgende week bij ons komen, Rieke?” zegt ze verlan-

gend.

„Als 't van moeder mag.”

„Natuurlijk mag het, wij willen even gastvrij zijn als de familie Groeneveld en Anneke is een leukerd.”

„Nou!” zegt Ellen uit de grond van haar hart. „Jij boft met zo'n enige vriendin.

Rieke lacht. Ellen gaat naar bed en vader verlaat even de kamer.

„Moet jij nu ook niet naar boven, Rieke?” zegt haar moeder.

„Nog even, mam, ik wou u wat zeggen. Ten eerste dat ik op de morgen dat Ellen naar het ziekenhuis ging, gespijbelde heb en . . . en ten tweede, dat ik próberen wil nooit meer jaloers te zijn.”

„Zo,” zegt haar moeder verrast, terwijl ze haar liefdevol aanziet.

„Dank je wel voor het vertrouwen. We praten er niet meer over, je hebt een fijne dag gehad, dat voel ik, er is iets binnen in je gebeurd.”

„Ja,” zegt Rieke eenvoudig.

„Je hebt geloof ik jezelf ontdekt en je weet nu wat je wil, is het niet zo?”

„'k Geloof het wel, moeder, weet u, ik keek zo dikwijls naar anderen. Maar zaterdagavond op bed zei Anneke het zo raak tegen me. Ik ben Anneke en ik wil Anneke zijn en geen kopie van een ander en toen dacht ik: ze heeft gelijk. Ik ben Rieke en ik wil Rieke zijn, helemaal.”

„Juist, zo kom je tot je recht, kind, zo kun je je helemaal harmonieus ontplooiën. Maar denk er niet te gemakkelijk over en vergeet nooit dat je ons hebt om je te helpen als je het moeilijk hebt.”

Het is maar een kort gesprek. Overstelt door allerlei indrukken gaat Rieke wat later naar bed. Moe en voldaan en vol goede voornemens. 'k Zal er niks van terecht brengen, als God me niet helpt, denkt ze nuchter, maar ze weet sinds vanmorgen duidelijk dat ze vertrouwen mag op een levende God die alleen wonderen doet . . . Die helpen kan en je vertrouwen nooit beschaamt.

Het rode lichtje

Als Ellen, na een ongeluk, in het ziekenhuis belandt en daar veel bezoek en aandacht krijgt, wordt haar oudere zusje Rieke nog meer jaloers dan zij voor die tijd al was. Tijdens een logeerpartijtje wordt Rieke zich hiervan bewust na het beluisteren van een jeugdprek. Er is bij haar een rood lichtje gaan branden als onveilig signaal. Als ze weer thuiskomt, gaat ze samen met haar ouders proberen niet alleen te letten op de goede dingen die anderen hebben, maar ook stil te staan bij eigen mogelijkheden.

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4412 4

M 10 jr. e.o.